

DALŠÍ DOBRODRUŽSTVÍ KURTA AUSTINA
A SPECIÁLNÍHO TÝMU NUMA®

CLIVE CUSSLER

A GRAHAM BROWN

PROJEKT NIGHTHAWK

ZŘÍCENÍ SUPERMODERNÍHO LETOUNU UVEDE
DO POHYBU UDÁLOSTI, JEŽ MOHOU VÉST
KE KATASTROFĚ.

Projekt Nighthawk

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cpress.cz

www.albatrosmedia.cz

Clive Cussler, Graham Brown

Projekt Nighthawk – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Projekt Nighthawk

Román z archivů NUMA®

CLIVE CUSSLER

a GRAHAM BROWN

CPress
Brno
2018

Postavy

ŠPANĚLSKÁ EXPEDICE Z ROKU 1525

Diego Alvarado Španělský voják a vedoucí expedice do Jižní Ameriky kolem roku 1525, současník a soupeř Francisca Pizarra.

Costa Španělský šlechtic a finančník, který financoval Alvaradovu expedici.

NÁRODNÍ PODMOŘSKÁ A NÁMOŘNÍ AGENTURA

Rudi Gunn Zástupce ředitele NUMA.

Kurt Austin Vedoucí Oddělení zvláštních projektů NUMA, světově proslulý potápěč a odborník na záchranné práce, bývalý agent CIA.

Joe Zavala Kurtova pravá ruka, odborník na mechaniku, zkušený pilot helikoptér a amatérský boxer.

Hiram Yaeger Počítačový génius NUMA, držitel mnoha patentů z oblasti informačních technologií.

Priya Kashmirová Asistentka Hirama Yaegera, měla pracovat v terénním týmu NUMA, než jí autonehoda znemožnila chodit; proto zůstala v oddělení počítačových technologií.

Paul Trout S výškou 203 cm nejvyšší člen Oddělení zvláštních projektů, manžel Gamay. Má doktorský titul z oceánografie. Klidný a vyrovnaný člověk.

Gamay Troutová Mořská bioložka, Paulova manželka. Milovnice fitness, zkušená potápěčka a vynikající střelkyně.

Ed Callahan Kapitán lodi NUMA *Catalina*.

NÁRODNÍ BEZPEČNOSTNÍ AGENTURA

Steve Gowdy Ředitel Oddělení mimoatmosférických projektů NSA, ředitel programu *Nighthawk*.

Emma Townsendová Bývalá vědkyně NASA, odbornice na astrofyziku, nedílná součást programu *Nighthawk*. Spolupracovníci jí přezdívali *Hurikán Emma*.

Agent Hurns Terénní agent NSA.

Agent Rodriguez Terénní agent NSA.

LETECTVO SPOJENÝCH STÁTŮ AMERICKÝCH

Plukovník Frank Hansen Velitel 9. perutě vesmírných operací se sídlem ve Vandenbergově letecké základně v Kalifornii.

RUSKÁ FEDERACE

Konstantin Davidov Zvláštní ředitel FSB (Federální služby bezpečnosti), nástupkyně KGB, pověřený vedením *technologické obnovy* pro Kreml.

Kontradmirál Sergej Borozdin Davidovův starý přítel, velitel ruské 1. záchranné floty (Pacifik).

Viktor Tovarišč Kapitán ponorky TK-17 třídy Tajfun.

Major Jurij Timonovskij Velitel a pilot letounu *Blackjack 2*.

ČÍNSKÁ LIDOVÁ REPUBLIKA

Generál Čang Nejvyšší důstojník čínského ministerstva státní bezpečnosti.

Daijů (Černý Jadeit) Zvláštní agentka ministerstva, jedno z „nikdy nenarozených dětí“.

Ťien Partner Daijů, další z „nikdy nenarozených dětí“.

Li Jing Styčný důstojník, Peking.

Poručík Wu Vyšší důstojník ministerstva státní bezpečnosti.

Sokolník Krycí jméno anonymního agenta napojeného na program NSA *Nighthawk*.

MS REUNION

Buck Kamphausen Kapitán lodi *MS Reunion*.

PERU

Urco Archeolog zabývající se počátky a záhadným zmizením civilizace Čačapojů.

Vargas Jeden z Urcových dobrovolníků.

Reyes Další Urcův dobrovolník.

WASHINGTON, D.C.

Collin Kane Odborník na zneškodňování výbušnin.

PROLOG:

HYPOCENTRUM

JIŽNÍ AMERIKA

LEDEN 1525

OŠTĚP ZASÁHL DIEGA ALVARADA DO PRSOU. BYLA TO OMRAČUJÍCÍ RÁNA, která ho povalila na zem, ale silné kastilské brnění, které si dovezl až ze Španělska, prorazit nedokázala.

Převalil se, zaklekl na jedno koleno a zdvihl kuši. Spatřil v korunách pohyb a poslal jeho směrem šíp. Zabořil se mezi listí a vyvolal v něm mučivé zaječení.

„Vpravo ve stromech!“ křikl na své muže.

Nad úzkou stezkou se rozprostřel oblak modrého dýmu, to jak vystřelilo současně několik krátkých, tlustých mušket známých jako arkebuzy. Dělové rány se zavrtaly do lesa, urvaly několik menších větví a rozdrásaly bujné zelené listí.

V odpověď se na ně vyřítíl les šípů. Dva Alvaradovi muži klesli k zemi a on sám pocítil bodavou bolest v lýtku. Trčel z něj šíp s obsidiánovou špičkou.

„Obklíčili nás,“ volal jeden z jeho mužů.

„Udržujte pozici,“ nařídil Alvarado. Místo aby ustoupil, začal kulhat dopředu a znovu si nabíjet zbraň, nevěnuje pozornost bolesti.

Po dlouhém výstupu na úpatí hor byli přepadeni ze zálohy, vylákáni na stezku a napadeni z obou stran. Jinou skupinu mužů by ten útok snad dokázal zmást, Alvaradovi muži však byli bývalí vojáci. Stáli v řadě jako zeď a neplýtvali drahocenným střelivem. Několik jich tasilo meče, jiní narovnali těžké střelné zbraně.

Domorodci se stahovali dohromady k dalšímu útoku. S pronikavým jekotem se vrhli dolů ze stromů. Vtrhli na mýtinu, jen aby je ohlušilo španělské hromobití, vzduchem otrásla druhá vlna explozí černého střelného prachu.

Polovina jich padla, ostatní se otočili a dali na útěk. Pouze dva v útoku pokračovali. Vrhli se k Alvaradovi, prodírali se hustým kouřem, tmavé, narudlé tváře a planoucí bílé oči zvýrazněné šmouhami válečných barev.

Prvního Alvarado zasáhl šípem z kuše a ihned ho srazil k zemi. Druhý se na něj však vrhl s oštěpem. Špice surové zbraně sjela po zahnutém hrudním plátu Alvaradova stříbrného brnění. Tak hrubé ostří ho nedokázalo ohrozit. Alvarado se beze strachu natáhl po útočníkovi. Popadl ho za ramena, přenesl váhu a mrštil jím k zemi.

Když přistál brněním na jeho těle, dorazil Alvarado domorodce dýkou.

Než se stihl rozhlédnout, zbývající domorodci byli pryč.

„Nabít zbraně,“ poručil. „Brzy budou zpátky.“

Zatímco se muži pustili do pracného procesu přechování prachové náplně do zbraní, Alvarado se pokusil zbavit své lýtko domorodého šípu. Zabořil si do masa špičku dýky a vyprostil šíp z končetiny. Prohlédl si ho a zahodil ho na zem. Nebylo to nic nového. Říkali mu, že tihle „Bojovníci z oblak“ se liší od Inků i dalších kmenů v oblasti. Že byli stateční v boji, o tom nebylo pochyb, ale zbraně neměli o nic lepší než kterýkoli z ostatních domorodých kmenů. V jejich prospěch nemluvalo nic jiného než počty.

Alvarado si na ránu nalil trochu vína z neveliké čutory. Pálilo to, ale taky pomáhalo otupit bolest – a, jak doufal, vyplavit případný jed. Nakonec si obalil lýtko kusem látky a díval se, jak se do něj vsakuje krev, nejprve uprostřed, než se celý kus tkaniny zbarvil do karmínova.

„Musíme ustoupit,“ rozhodl a ztěžka se postavil na nohy.

„Jak daleko?“ křikl jeden z jeho mužů.

„Celou cestu,“ odpověděl Alvarado. „Zpátky do vesnice.“

Nikdo se s ním nedohadoval. Naopak se zdálo, že jim ten rozkaz přinesl pocit úlevy.

Seřadili se a dali do pohybu. První míli se Alvaradovi podařilo ujít, ale tíha brnění s prudkou bolestí v noze začaly být brzy nesnesitelné. Jeden z mužů mu přišel na pomoc, podepřel ho a odvedl k robustnímu soumarovi, který jim nosíval zásoby. Uvolnili popruhy a shodili věci na zem. Alvaradovi pomohli

nasednout na koně. Pevně se držel, zatímco zbytek skupiny rychle zamířil dolů z kopce, zpátky k táboru.

Po několika hodinách Alvarado a jeho muži dorazili do vesnice, kterou opustili brzy toho rána. Mezitím padl soumrak, ale v ležení je přivítaly hřejivé ohně udržované jejich vojenskými druhy.

Alvaradovi pomohl sesednout ze soumara šlechtic jménem Costa. „Co se stalo?“ zeptal se. Tvář mu při pohledu na ošklivou ránu zbledla.

Costa byl aristokrat střední třídy. Souhlasil, že bude expedici financovat výměnou za třetinu veškerého objeveného bohatství. Proč se na expedici vydal osobně, se mohli všichni jen dohadovat. Snad pro to dobrodružství, anebo ještě spíš aby se ujistil, že ho neošidí o zisk. Zatím nedělal prakticky nic jiného, než že si stěžoval.

„Napálili nás,“ vykládal Alvarado. „Tihle Bojovníci z oblak nejsou naši přítomnosti přístupni. Raději nás zabijí, než aby se k nám přidali, i kdyby to mělo znamenat, že zůstanou otroky jiných pánů.“

„Ale co Pizzaro?“ zeptal se Costa. „Tohle jsou jeho značky. Šel tudy. Říkal, že tu najdeme spojení.“

Pizarrovy značky Alvarado dobře znal. Ten rádoby konkvistador vyryl nápisy do některých stromů kolem stezky, aby Alvarado a jeho posily mohli držet krok s ním a jeho předsunutou hlídkou.

A znal také Pizarrovy plány – obrátit domorodce proti vládnoucí skupině. Na jiných místech to fungovalo, ale ne tady.

„Muselo se mu něco stát,“ usoudil Alvarado. „Buď Francisca zabili, nebo...“

Nemusel větu dokončovat. Pizarrovi nikdo z nich skutečně nevěřil. Neustále mluvil o zlatě, které ještě nikdo neviděl. Sliboval jim bohatství, které se jim dosud vyhýbalo. Byl to jen malý muž s velkými sny. Už dvakrát ho odmítl guvernér, když žádal o financování svých expedic, a v zoufalství se nakonec obrátil na Costu a svého rivala: Alvarada.

Alvarado Pizarra neměl v lásce, nevěřil mu, ale zato ho chápal. Oba byli uhnětení ze stejného těsta. Oba byli muži neblahého původu, oba opustili Španělsko, aby si vydobyli lepší jméno. Ale ještě před několika měsíci byli nepřátelé, a bylo docela klidně možné, že Pizarro souhlasil s jejich spojenectvím jen proto, aby ho mohl dovést k záhubě.

„Musíme se okamžitě vydat k pobřeží,“ odtušil Alvarado.

Costa se zatvářil nešťastně.

„Je s mým rozkazem něco v nepořádku, můj příteli?“

„Ne,“ odpověděl Costa. „Já jen, že...“

„Tak ven s tím.“

Costa zaváhal. „Někteří z mužů onemocněli. Horečka. Mohly by to být neštovice.“

Horší zprávu si Alvarado nedovedl představit. „Ukaž.“

Costa ho dovedl k největší z domorodých chatrčí postavených z hlíny a trávy, která sloužila snad ke shromáždění lidu. Uprostřed jasně planul oheň, dým odváděl otvor ve střeše. Kolem ohně na hliněné podlaze polehávala skupina Alvaradových vojáků, každý v jiné fázi utrpení.

„Kdy to začalo?“

„Brzy nato, cos odešel hledat Pizarra.“

Alvarado v pableskování ohně přiklekl vedle jednoho z mužů. Voják byl sotva víc než jen chlapec; ležel na zádech se zavřenýma očima a tváří obrácenou k doškové střeše nad sebou. Košili měl promáčenou potem, na krku, obličejí a hrudi se mu začínaly objevovat rudé ranky. Teplotu měl tak vysokou, že klečet nad ním bylo jako stát příliš blízko u otevřeného plamene.

„Neštovice,“ potvrdil Alvarado diagnózu. „Kolik jich takhle vypadá?“

„Bojuje jich osm. Další tři vypadají lépe, ale i tak sotva stojí. Určitě by neušli deset mil k pobřeží.“

S jedenácti nemocnými, několika zraněnými a dvěma mrtvými muži zbývalo Alvaradovi jen dvacet vojáků schopných boje. „Budeme je tu muset nechat.“

„Ale Diego...“

„Jsou tak nemocní, že nemohou chodit, a nést je nedokážeme,“ trval na svém Alvarado. „A domorodci jsou v obrovské přesile. Napočítal jsem okolo nás třicítku chatrčí. Každá dost velká pro početnou rodinu. Muselo tu žít dobře přes dvě stě lidí, než sem Pizarro dorazil. I kdyby polovina z nich byly ženy a děti, nikdy jim neodoláme. Nemluvě o tom, že mohou mít spojení v okolních vesnicích.“

Costa jeho odhad přijal zachmuřeně. „Třeba se Francisco vrátí a přivede pomoc.“

„Už je pozdě na to, abychom upínali naděje k zachráncům,“ usoudil Alvarado. „Ty i ostatní musíte odejít, dokud je ještě čas.“

„*Já a ostatní*,“ zopakoval Costa podezřívavě. „Jistě tu nechceš zůstat.“

Alvarado si položil ruku na čelo a otřel z něj vrstvu potu. Mohlo to být horkem nebo zraněním na noze, ale měl podezření, že je to začátek nemoci, která pustošila jeho mužstvo. „Jen bych vás zdržoval. Shromáždí muže a zámíře k lodi. Plujte s proudem, dokud nebudete daleko od pobřeží, pak se dejte na sever a vraťte se do Panamy.“

Costa na něj okamžik zíral a potom se prudce otočil k odchodu.

Alvarado ho stihl ještě popadnout za zápěstí. Sevřel ho takovou silou, že se Costa ulekl, že mu poláme kosti. „Zaplať mé rodině, co mi dlužíš, nebo tě budu strašit až do konce tvých dnů.“

Costa přikývl. Možná to byl jediný slib v jeho životě, který by se upřímně bál porušit.

Když muži odešli, Alvarado se roztrásl horečkou. Vyzbrojil se dvěma nabitými mušketami a kuší. Ostatní muži, tedy ti z nich, kdo udrželi v rukou zbraně, dostali každý nabitou pistoli a několik doušků rumu.

V noci, vedle hořících ohňů a pod hustým, převalujícím se kouřem, čekali a vyhlíželi. Zdálo se to jako věčnost, ale nakonec se domorodci objevili.

Alvarado je viděl přicházet škvírou v doškové stěně. Když byli dost blízko, vystřelil směrem k nejbližší skupince.

Rána je rozprášila, ale z dalších směrů začali přicházet další. Vtrhli do chatrče ze všech stran.

Pistole střílely a několik domorodců padlo k zemi, ale rozlícený dav přeskakoval těla svých mrtvých bratrů, zatímco tenké stěny chatrčí proráželi další, aby se k útoku přidali.

Alvarado vystřelil z druhé arkebuzy a zabil další dva domorodce. Třetího útočníka praštil ještě kouřící hlavní, ale hned vzápětí ho kdosi porazil na zem.

Popadl kuši a vystřelil doprostřed rvačky šíp. Natahoval se po dýce, když se nad jeho rukou objevila kamenná sekera a přesekla mu zápěstí.

Zařval bolestí a instinktivně se popadl za krvácející pahýl. Oštěp vražený do zad ho ochromil. Ukončil jeho křik a zanechal ho na zemi neschopného pohnout se nebo zavolat na někoho ze svých mužů.

Alvarado ležící na zemi sledoval, jak domorodci masakrují jeho nemocné a umírající muže; sekají do nich a opakovaně je probodávají. Ještě několik minut trvala jejich zuřivost, která do všech stran posílala spršky krve, potu a slin.

Alvarada nechali ležet a umírat. Zatímco mu z očí vyprchávalo světlo, díval se, jak domorodci vlečou několik přeživších mužů do lesa. Už nikdy se nedoví, co se s nimi stalo.

S každým výdechem, s každou sprškou krve a slin se chatrčí šířily drobné patogeny přenášející neštovice a spalničky, neviditelné a neviděné v zuřivém boji. Domorodci Nového světa se s nimi dosud nesetkali. Proti neviditelnému nepříteli neměli pražádnou odolnost.

Do týdne byla většina válečníků zapojených do útoku nemocná a umírala. Do měsíce byla zasažena celá jejich vesnice. Do roka měl trpět i nespočet dalších osad, během desetiletí měla pod ranami epidemie chřadnout celá oblast.

Nekontrolovaná vlna neštovic se chystala zpusťřit celé incké impérium, vydlážit tak cestu španělským dobyvatelům a nakonec vybít přes devadesát procent domorodé populace Jižní Ameriky. Celý kontinent zpustošený zbraní, kterou nikdo neviděl.

1

VANDENBERGOVA LETECKÁ ZÁKLADNA, KALIFORNIE SOUČASNOST

STEVE GOWDY SEDĚL NA POHODLNÉ ŽIDLI V NEJVYŠŠÍ ČÁSTI SETMĚLÉHO OPERAČNÍHO STŘEDISKA V SRDCI VANDENBERGOVY LETECKÉ ZÁKLADNY. PROSTOR PŘIPOMÍNAL OPERAČNÍ STŘEDISKA NASA V HOUSTONU A NA MYSU CANAVERAL, BYL VŠAK MENŠÍ A OBSAZENÝ VOJENSKOU POSÁDKOU MÍSTO CIVILISTŮ.

Gowdymu už táhlo na padesát. Měl na sobě šedou polokošili a černé kalhoty, řídký porost pískově hnědých vlasů měl pečlivě zastřižený, ale nebylo jich dost, aby zakryly prosvítající lebku. Vypadal jako golfista připravený odehrát osmnáct jamek v místním country klubu, člen jednodenní exkurze nebo znuřený střední manažer, který trčí na další nekonečné poradě. Pouze husté vrásky okolo očí a nevědomé bubnování prstem do opěradla židle naznačovaly, že se plně soustředí.

Gowdy nepřišel na Vandenbergovu leteckou základnu na exkurzi ani obdivovat zdejší technologii; byl tu, aby dohlédl na poslední fázi mise tak tajné, že o její existenci vědělo na celém světě pouze čtyřicet lidí, a to ještě ne všechno.

Projekt byl nazvaný *Rudý sníh*, což samozřejmě neznamenal nic, ale mělo to poetický zvuk, který se Gowdymu zamlouval. Jeho součástí byl letoun

financovaný Národní bezpečnostní agenturou a provozovaný letectvem a dalšími členy ministerstva obrany.

Letoun nebylo správné slovo, připomněl si v duchu. *Nighthawk* byl hybrid, zčásti letoun, zčásti kosmická loď. Nejnovější z dlouhé řady platform vzešlých z raketoplánu. Byl to nejpokročilejší stroj jaký kdy létal a teď se po třech dlouhých letech na oběžné dráze konečně vracel zpátky na Zem.

Prudká bouře zuřící nad Pacifikem způsobila, že NSA odložila jeho návrat o celý týden, ale kromě toho šlo zatím všechno podle plánu.

Gowdy sledoval návrat v přímém přenosu. Civěl na obrovské obrazovky s vysokým rozlišením, které tvořily celou přední stěnu místnosti. Jedna ukazovala sloupce čísel a symbolů, které mu popravdě nic neříkaly; důležité bylo jen, že všechny zůstávaly zelené.

Druhý displej zobrazoval graf s linkou, která ostře klesala od levého horního rohu, než se uprostřed vyrovnala a potom začala po pravé straně znovu klesat. Graf označený *Profil klesání Nighthawku* měl něco společného s nadmořskou výškou, rychlostí a vzdáleností letounu. Gowdy však soustředil pozornost zejména na prostřední displej s globální satelitní mapou zobrazující Tichý oceán a západní pobřeží Severní, Jižní a Střední Ameriky.

Ikony zastupující *Nighthawk* a linky sledující jeho trasu byly vykreslené jasnými barvami. Jelikož se *Nighthawk* pohyboval po neobvyklé polární oběžné dráze, trasa jeho návratu začínala nad Antarktidou a protínala zeměkouli v úhlopříčné linii. *Nighthawk* z východu o necelých sto mil minul Nový Zéland a odtud pokračoval přímo nad Cookovy ostrovy a Tahiti. Proletěl na jih od Havaje a jeho projekce pokračovala k Vandenbergově letecké základně a vyvýšeným pouštím Kalifornie. Pořád mu ještě zbývalo pár tisíc mil, ale při rychlosti pěti tisíc mil za hodinu to znamenalo necelých čtyřicet minut do přistání.

Systémem reproduktorů se rozlehlo opakované hlášení známé jako smyčka. „Stroj minul Max Q,“ oznamoval anonymní hlas. „Tepelný štít zabezpečen. Teplota klesá.“

Max Q. Tenhle termín Gowdy znal. *Bod nebezpečí – bod maximálního aerodynamického tlaku na letoun. Bod, kde mohlo jakékoliv zeslabení nebo poškození snadno vést k narušení konstrukce a ztrátě letounu.*

Zpráva, že *Nighthawk* minul Max Q, trochu snížila Gowdyho nervozitu. Ještě se toho mohlo mnoho pokazit, katastrofálně pokazit, ale to nejhorší měli za sebou.

Shlédl dolů do střední úrovně prostoru uspořádaného ve stylu amfiteátru. Ta místa byla doménou letového ředitele. V tomto případě plukovníka letectva jménem Frank Hansen. Hansen byl třicetiletý válečný veterán s ocelovými očima, bývalý bojový a testovací pilot, který ve své době přežil dvě katapultování z letadla a jednu srážku a nyní velel 9. peruti vesmírných operací.

Hansen se otočil, podíval se mu do očí a přikývl. Zatím dobré.

Mezi všemi těmi kontrolory a systémovými specialisty a odborníky byl Hansen jediným člověkem v místnosti – mimo samotného Gowdyho – který chápal, jak obrovské riziko podstupují. A jestli v něm Gowdy četl správně, byl Hansen zrovna tak nervózní jako on.

Hansen stiskl tlačítko interkomu. „Dejte mi aktualizaci statusu,“ ozval se jeho klidný hlas.

Až docela dole na nejnižší úrovni místnosti se dali do práce jednotliví kontroloři systémů. Každý se zabýval jednou věcí: navádění, telemetrie, pohon... Podobně jako když sedíte v kině v první řadě, jejich pozice měnily sledování hlavní obrazovky v náročné cvičení pro krční páteř, ale jelikož všechny informace, které potřebovali, byly zobrazené na menších monitorech přímo před nimi, zvedali od nich oči jen zřídka, dokud nebyly jejich úkoly splněné.

Gowdy si poposedl a poslouchal, jak se ze smyčky hrne proud odpovědí. Jeho prst nepřestával bubnovat.

„Telemetrie: funkční.“

„Elektrika: funkční.“

„Řízení letu: funkční.“

Tak to pokračovalo dál; každý muž a žena hlásili status, potvrzovali dobré zprávy, a nakonec odpověděli všichni kontroloři, až na jednoho.

Následovala rozpačitá pauza. Hansen dole chvíli čekal, než stiskl tlačítko na vysílači. „Navádění, jaký je váš stav?“

Neozvala se žádná odpověď.

„Navádění?“

Místností se rozhostilo hrobové ticho. Gowdyho prst přestal bubnovat. V žádné simulaci nikdy nezaznamenal zpoždění, dokonce ani pár vteřin. Vstal a naklonil se přes zábradlí ke spodní řadě, kde seděl kontrolor navádění.

Mladý letec s vojenským sestřihem zuřivě pracoval, bušil a klepal do klávesnice, přepínal mezi obrazovkami.

„Navádění?“ zavolal Hansen. „Potřebuji odpověď.“

„Navádění je funkční,“ odpověděl nakonec vojín, „ale máme tu nějaké zpoždění v opakování.“

Jelikož *Nighthawk* byl bezpilotní letoun ovládaný dálkově z Vandenbergu, byl systém vymyšlený tak, aby, než uskuteční nějaký manévr, každou instrukci zopakoval operačnímu středisku, podobně jako to dělají piloti s instrukcemi od leteckých dispečerů, aby se ujistili, že si navzájem rozumějí.

Gowdy klepl na vlastní tlačítko interkomu, které ho spojilo přímo – a soukromě – s Hansenem. „Co se děje? Co to znamená?“

„Zpoždění v opakování může znamenat cokoliv,“ odpověděl Hansen. Hovořil s dobře nacvičenou lhostejností v hlase. „Může to být nějaký problém se zpracováním příkazu, chyba na naší straně, nebo i“

Než stihl říct cokoliv dalšího, promluvil kontrolor úseku telemetrie. „Telemetrie je žlutá. Přerušovaný signál.“

Na velké obrazovce s čísly začaly dvě buňky blikat výstražnou žlutí; třetí se rozblikala rovnou červeně.

„Detekována odchylka od kurzu,“ hlásil kontrolor sledování dráhy. „Dva stupně na jih a otáčí se... Pět stupňů a otáčí se...“

Gowdy cítil, jak se mu začíná svírat hrdlo. Znovu zavolal Hansena. „Co se děje?“

Hansen neměl čas odpovědět a Gowdy obrátil zrak zpátky k obrazovce. Projekce dráhy *Nighthawku* se začínala zakřivovat, naklánět směrem doprava, od Kalifornie směrem ke Střední Americe.

„Jedenáct stupňů na jih a stále se otáčí,“ hlásil kontrolor dráhy. „Rychlost klesá, klesání zpomaleno. Udržuje výšku devadesát jedna tisíc.“

Gowdy nemohl uvěřit vlastním očím. Místo aby sestupoval, jak bylo v plánu, ustálil se *Nighthawk* ve výšce jedenadevadesáti tisíc stop a začal kvůli tomu ztrácet rychlost. Jelikož letoun v tuto chvíli fungoval jako kluzák, bylo zcela jasné, že si musí zachovat stálou rychlost klesání; v opačném

případě by přišel o rychlost do té míry, že by už nebyl schopen doletět do Kalifornie.

Gowdy cítil, jak se mu roztráslы nohy. Jednou rukou se chytil zábradlí před sebou, zatímco druhá mu zajela do kapsy a začala šátrat po klíči.

„Zopakujte řídicí pokyny,“ zvolal Hansen strážlivě.

„Nereaguje,“ odpověděl kontrolor.

„Restartujte řídicí program.“

„Restart zahájen... Čekejte.“

Gowdy seběhl po schodech na Hansenovu úroveň a zůstal stát. Začal se potit, ruce se mu třáslы, prsty přejížděly po klíči, který nechtěl nikdy použít.

Jak je možné, že se teď všechno kazilo? Celé desetiletí výzkumu a tři roky v kosmu. Jak je možné, že by všechno to úsilí přišlo nazmar teď, na samém konci?

„Jedenadvacet stupňů na jih,“ oznámil kontrolor dráhy. „Výška stále jedenadvadesát tisíc, rychlost klesá ke čtyřem tisícům.“

„Co se to děje?“ vyjekl Gowdy na Hansena. Už se nezdržoval ani interkmem, ani předstíráním klidu.

„Ztratili jsme nad ním kontrolu.“

„To vidím,“ štěkl Gowdy. „Ale proč?“

„Těžko říct,“ řekl Hansen. „Vypadá to, že se konstantně stáčí doprava. Mohlo dojít k poškození křídla nebo vertikálního stabilizátoru. Ale to by nevysvětlovalo problémy s telemetrií ani zpoždění opakování příkazů.“

Gowdy si v kapse pohrával s klíčem, stále dokola ho obracel v ruce. Bylo jeho povinností ukončit misi, kdyby začala být příliš nebezpečná; byl to jeho úkol. Jednat příliš brzy, než přijdou o veškerou naději, by byla chyba, ale udělat to příliš pozdě... mohlo vést ke katastrofě.

Vykročil kupředu a narušil tak Hansenův osobní prostor. „Dostaňte tu zatracenou věc zpátky na dráhu.“

Hansen se protlačil okolo něj, takže Gowdyho v podstatě odstrčil do židle. Ti dva se nikdy neměli příliš v lásce. Hansen měl pocit, že Gowdy neví dost o fyzice a astronautice, aby byl do programu zařazen, zatímco Gowdy považoval plukovníka letectva za arogantního člověka prosazujícího přehnaně svou autoritu. Nadřízení jim nařídili, aby spolu pracovali; chvíli to fungovalo, ale ne teď.

„Přijem dat z transpondéru přerušovaný,“ hlásil kontrolor telemetrie. „Ztrácíme signál.“

„Restartujte transpondér,“ houkl Hansen. „Jestli odejde, ztratíme dohled nad letounem. Není v primárním dosahu radarů.“

Gowdy seděl jako omráčený. Tělo mu začínalo otupovat a zoufalou výměnu poslouchal jako v transu. Kdyby byli v dosahu radarů, nezáleželo by na tom, *Nighthawk* byl opatřen kompletním stealth povrchem. Na rozdíl od jiných kosmických lodí měl černou barvu, takže byl neviditelný pro teleskopy. Jeho povrch pokrýval nejvyspělejší materiál pohlcující radarové záření, jaký kdy kdo vyvinul.

Zvedl zrak. Letoun se nyní blížil k pobřeží Jižní Ameriky rychlostí tří a půl tisíc mil za hodinu. Jeho otočka se zmírňovala, rychlost však dále klesala. Maximální délka doletu, značená na mapě stínovaným oranžovým kruhem, se každou vteřinou zmenšovala a posouvala na jih. Už neměl šanci doplachtit do Spojených států.

Gowdy věděl, co musí udělat. Už nebyl žádný důvod čekat.

Vytáhl z kapsy červený klíč a vložil ho do slotu na panelu před sebou. Otočením klíče se otevřela přihrádka těsně nad ním, vysunul se z ní malý podstavec a zacvakl do polohy. Podstavec byl označený žlutými a černými krokvemi. Uprostřed se tyčilo rudé tlačítko chráněné kovovou mřížkou, která bránila jeho náhodnému stisknutí.

Gowdy se podíval na obrazovku. Začínali dostávat chybná data o poloze naznačující, že *Nighthawk* se nachází na několika různých místech současně. Některá se objevovala a zase myslela, hlavní trasa však nadále mířila na jih, přímo k souostroví Galapágy a vedlejšímu pobřeží Ekvádoru.

„Restart navádění dokončen,“ hlásil kontrolor.

„A?!“ zeptal se Hansen.

„Bez odpovědi.“

„A je to,“ zašeptal Gowdy. Otočil klíčem doprava a červené tlačítko se rozsvítilo.

„*Autodestrukce připravena*,“ pronesl počítačový hlas.

Gowdy pustil klíč a natáhl prst k tlačítku.

Vtom ho pevná ruka popadla za zápěstí a trhla jeho rukou do strany.

Po jeho boku se objevil Hansen. „Zbláznil jste se?“ zavrčel plukovník letectva.

„Letí mimo kurz,“ podivil se Gowdy. „Nemůžeme ho nechat spadnout do obydlené oblasti, hrozí příliš velké riziko, že dojde k nejhoršímu.“

Hansen dál svíral Gowdyho paži. „K *nejhoršímu* už došlo. Hned ve chvíli, kdy jsme *Nighthawk* a jeho náklad vrátili do atmosféry. Jeho zničení teď jen odstartuje katastrofu.“

Gowdy zmateně zamrkal. Pocítil lehkou závrať. Opravdu tomu nerozuměl. Jenže přesně na to si Hansen celou dobu stěžoval. Věděl Gowdy prostě nerozuměl.

Nighthawk náhle zmizel z obrazovky. Graf zobrazující jeho klesání se vyprázdnil, všechny číslice na vzdálenější obrazovce zamrzly a začaly blikat červeně.

„Telemetrie mimo provoz,“ ohlásil další kontrolor prakticky bez emocí. „Kontakt s *Nighthawkem* ztracen.“

Prostorem se rozlehlo mumlání. Číšel z něj strach. Gowdy mlčky civěl na obrazovku, čekal a doufal, že se linie dráhy zázrakem znovu objeví. Seděl beze slova, zatímco jeden pokus za druhým o znovunavázání spojení mezi Vandenbergem a letounem selhával.

Nakonec se na obrazovce objevilo nové číslo a začalo rychle odpočítávat dolů k nule.

„Co to je?“ zeptal se Gowdy.

„Čas dopadu na povrch,“ odpověděl Hansen s chmurnou upřímností. „Nejdelší možná doba, po kterou může *Nighthawk* zůstat ve vzduchu, než dosáhne nulové výšky.“

Číslo se nemilosrdně snižovalo, špelo od minut ke vteřinám, než se neúprosně zastavilo na údaj 0:00:00.

„A co teď?“ zeptal se Gowdy.

„Dejte mi živý satelitní přenos,“ nařídil Hansen. „Širokoúhlý. Jižní Pacifik a Jižní Amerika.“

Kontroloři ho poslechli. Nikdo se neptal na důvod.

Jeden po druhém se začaly objevovat satelitní snímky. Gowdy si prohlížel poklidnou scénu. Nad Pacifikem plula oblaka. Západní pobřeží Jižní Ameriky se sráželo s modrými vlnami oceánu. Tropická atmosférická porucha nad Tichým oceánem se otáčela jako klidný karusel.

Všechno se jevilo zcela klidně.

„Co tam hledáte?“ zeptal se Gowdy.

Přísný plukovník letectva se obrátil k byrokratovi z NSA, kterého musel tak dlouho snášet, a vydechl. Bylo v tom víc úlevy než frustrace.

„Když mu chybí příkazy ze země, přechází *Nighthawk* do autonomního režimu; začne prakticky uvažovat sám za sebe. Když určí vlastní polohu a vypočítá si, že nedoletí až do Vandenbergu, provede letoun protokol nouzového sestupu, zpomalí na vhodnou rychlost a přistane bezpečně... s padákem.“

„A jak víte, že se neporouchalo i tohle?“ opáčil Gowdy, snažíc se svým tónem obnovit auru vlastní autority. „Jak víte, že systém automatického přistání neselhal jako všechno ostatní?“

„Protože,“ odpověděl Hansen, „tu ještě jsme.“

Chvilí to trvalo, než ho Gowdy pochopil. Vzhlédl k živému satelitnímu přenosu a všem těm normálním věcem, které ukazoval. „Kolik máme času?“

Hansen provedl v duchu rychlý výpočet. „Sedm dní,“ oznámil. „Méně, jestli došlo k poškození palivových článků, solárních panelů nebo bateriových bloků.“

Gowdy se obrátil zpátky k obrazovce a nesmírné rozloze Jižního Pacifiku v obraze. Sedm dní na to, aby prohledali celý ten oceán a našli jehlu v jeho nedozírné kupce sena. Sedm dní, aby našli a zneškodnili tikající bombu, která může otrást zeměkouli do samých základů.

2

KOHALA POINT, HAVAJ

KURT AUSTIN SEDĚL OBKROČMO NA SURFOVACÍM PRKNĚ V TROPICKÝCH vodách půl míle od majáku Kohala na ostrově Havaj. Prudké tichomořské slunce ho hřálo do opálené kůže a pod ním se v pravidelném rytmu kutálely mořské vlny. S napjatými svaly a klidnou myslí sledoval, jak se směrem k pláži sbírá pětimetrová vlna a následně se stáčí k perfektnímu levému zlomu.

Po jejím vrcholku se rozběhla bílá pěna, jako by se snažila dostihnout surfaře, který po ní jel, on si však zachoval rychlost, stočil se a zrychlil směrem k pláži těsně předtím, než se vzdul její hřeben a začal se řítit v jeho patách.

Ryzí síla vlny vyslala ozvěnu hromobití k lávovým kamenům na jižním konci pláže. Byla to symfonie specifického zabarvení. „Tenhle zvuk bych mohl poslouchat pořád,“ pochvaloval si Kurt.

„To proto, že jsi *Kaikane*,“ prohodil vedlejší surfař se zřetelným havajským přízvukem. „*Zrozený z moře*.“

Kurt pohlédl doprava, kde byl na krátkém prkně rozkročený dobře stavěný havajský muž. Tetování v polynéském stylu na pažích a hrudi takřka ladilo se

vzorem namalovaným na prkně. Muž měl černé střapaté vlasy, vřelý úsměv a mírnou tvář. Jmenoval se Ika, ale všichni mu říkali Ike.

Kurt se zazubil. „V tom máš možná pravdu.“

Kurt Austin, kterému bylo něco přes třicet, vyrostl na Pacifickém Severozápadě, kde trávil většinu času jízdou na lodích, rybařením nebo plaváním. Léta práce v otcově firmě na záchranné potápěčské práce znamenala, že se naučil potápět už jako teenager. Od té doby strávil nespočet hodin pod vodou, nejprve jako zaměstnanec svého otce, potom jako člen amerického námořnictva, ještě později u zvláštní jednotky CIA, která prováděla podmořské průzkumy a strojní operace.

Od odchodu ze CIA byl členem NUMA, Národní podmořské a námořní agentury, organizace federální vlády zaměřené na průzkum, studium a ochranu světových oceánů.

Zvláštní bylo, že čím dál na své cestě došel, čím víc technologií vstupovalo mezi něj a vodu. Přírodní potápění vyměnil za mokré obleky a potom za obleky suché. Tyhle vrstvy pak vystřídal skafandry pro hloubkové potápění, které ho obklopovaly jako podmořského astronauta. A teď nejčastěji ze všeho používal ponorky, buďto robotické jednotky ovládané z povrchu, nebo malé stroje vybavené správným tlakem a vytápěním a dost pohodlné na to, abyste do nich mohli nastoupit v šortkách a tričku. A proto se po dokončení jednoho projektu na Oahu Kurt rozhodl, že obnoví svůj kontakt s vodou a rytmy moře.

Být na Havaji znamenalo surfovat. Týden po týdnu se Kurt pouštěl na stále větší a rychlejší vlny s nikdy neutuchající touhou po zlepšení.

Po několika týdnech se jako surfař téměř vyrovnal místním průvodcům, se kterými se stačil spřátelit. Pleť měl tak opálenou, že by se dal považovat za Havajce – až na porost předčasně zešedivělých vlasů.

„Rytmy moře se mění,“ pronesl Ike, ohlédl se a zadíval na oceán. „Cítíš to?“

Kurt přikývl. „Vlny přicházejí rychleji. Jsou blíž u sebe.“

Někde na moři zuřila bouře. Byla ještě za obzorem, ale narůstala do síly cyklonu. Vlny tlačené před ní se začínaly kupit.

„Brzy budou na surfování příliš velké,“ poznamenal Ike.

„Tak si je půjdeme ještě užít,“ rozhodl Kurt.

Položil se na prkno a začal pádlovat k místu, kde se vlny lámaly.

Ike udělal totéž. Přesunuli se blíž ke břehu, zrychlili a rozdělili se. Proháněla se pod nimi jedna obří vlna za druhou, až Kurt vycítil monstrózní *vlnu*, největší za celý den.

Byla to vlna, po jaké toužil, která v sobě nesla stejný díl nebezpečí a síly. Pádloval rychleji, začínal se rozjíždět po boku vlny, klekl si na jedno koleno. Vstal a otočil se s perfektním načasováním, vskočil do vlny a zrychlil právě v okamžiku, kdy se vrcholek vlny začínal stáčet.

Ike byl před ním a už prořezával do vody bílou stopu, jako by jeho prkno poháněly rakety. Kurt svištěl vlnou za ním. Nemohl si pomoci a musel se culit nad tím neuvěřitelným pocitem, který proudil přímo skrz něj, jako by právě odhalil skrytý zdroj síly samotného oceánu.

Zrychluje po boku vlny a stáčeje se doleva, držel se těsně před zvlněným vrcholkem, který v jeho zádech utvářel proud. Spustil ruku a zabořil prsty do vody, nechal se unášet, až kolem sebe neviděl nic než tunel průsvitné modři jako stěnu z tekutého skla.

Vlna burácela jako živý tvor, začínala se kolem něj uzavírat jako Skylla a Charybda. Těsně předtím, než by ho byla rozdrtila, Kurt z ní vyskočil a vynořil se znovu na otevřeném prostoru.

Spatřil před sebou Ikea a dalšího surfaře, který chytil tutéž vlnu. Pohybovali se trochu příliš blízko u sebe a Ike musel zpomalit. Zatočil dost ostře, aby se vyhnul srážce, ale dalšího surfaře přemohla rychlost a síla příbojové vlny a srazila ho do vody.

Kurt zatočil, aby se mu vyhnul, ale moře je všechny naráz překvapilo. Vlna náhle utvořila vrcholek a nenadále se zbortila.

Celá vodní stěna současně se zřítila. Ta tam byla dlouhá, zatočená vlna, kterou si tolik užívali. Hora vodní masy přistála Kurtovi na ramenou, srazila ho z prkna a stáhla pod vodu.

Proud ho vtáhl tak hluboko, že jím udeřil do písku. Výchoz lávové horniny mu rozřízl paži a Kurt ucítil lupnutí šňůry připojené ke kotníku, to jak mu voda odtrhla prkno od těla.

Obří vlna ho držela na dně, ale Kurt byl příliš zkušený potápěč, než aby panikařil. Přestal se hýbat, než se vrátil spodní proud a zvržený sediment kolem něj se projasnil natolik, že nad sebou spatřil světlo. Položil nohy na dno a odrazil se.

Sotva se vynořil nad hladinu, hned se rozhlédl. Řítla se na něj další vlna a jeho prkno mezitím voda vytáhla na pláž. Také Ike byl na mělčině, škrábal se na své prkno a zuřivě pádloval, aby se vrátil zpátky do vody.

Kurt si rychle uvědomil proč: po druhém surfaři nebylo nikde ani stopy. Voda ho stáhla pod sebe a držela na dně.

Kurt se zhluboka nadechl a potopil právě ve chvíli, kdy se nad ním zřítla následující vlna. Cítil, jak se voda prohnala kolem něj, nadzvedla ho a pak zase pustila, jako by byl těsně mimo její dosah. Nad hlavou slyšel tlumené burácení rozbíjené vlny a snažil se prohlédnout mezi pískem, který kroužil a vířil proti němu.

V šeru před sebou zahlédl záblesk barvy, žluté a červené, zakalené barvou vody a rozostřené omezeními lidského zraku pod vodou. Vší silou vykopl a natáhl paže k mocnému tempu. Vyřítel se kupředu a popadl do rukou surfařovo prkno. Bylo zaklíněné ve škvíře mezi lávovými skalisky a odmítalo se hnout. Kurt tápal rukama po prkně, až našel připevňovací šňůru. Přitáhl za ni k sobě bezvládného surfaře a roztrhl manžetu se suchým zipem, která ho držela za nohu.

Spodní proud se vrátil. Přicházela další vlna. Přitáhl si ochablého surfaře k sobě, znovu se odrazil ode dna a vynořil se právě za hřebenem vlny.

Doplav ke břehu; v jejich zádech se zřítla další vlna a vyvrhla je na mělčinu v explozi pěny a vodní tříště.

Když se probojovali mělčinou, už jim běželo na pomoc několik dalších surfařů. Popadli zraněného muže za ruce a nohy a odtáhli ho na písek.

Ike pomohl Kurtovi vstát a dojít k pláži, kde Kurt zastavil s rukama opřenými v bok, nasáváje do plic tolik kyslíku, kolik jen dokázal. „Je v pořádku?“

Druhý surfař ležel pár stop od něj na boku, kašlal a plival vodu. Jeden z kolemstojících mužů přikývl.

Ike se zazubil a zvedl utržený konec Kurtovy šňůry. „Podívej se na tohle. Přetrhl jsi šňůru. Teď už je z tebe pravý mistr velkých vln.“

Ike se zasmál vlastnímu vtipu a hravě do Kurta strčil.

„Takhle jsem si to zrovna nepředstavoval,“ namítl Kurt. „Co se stalo s tou vlnou? Všechno bylo v pohodě a potom...“

Ike pokrčil rameny. „Každá vlna je jiná, brácho. To k tomu patří. Moana tě nechá hrát si ve vlnách, ale čas od času ti připomene: *Jsem nebezpečná. Jsem*

nepředvídatelná. Jednou si na tebe posvítím. A v tom okamžiku pravdy zjistíš, že mě nemůžeš ovládnout. Zjistíš, že jsi mi vydán na milost a pouze já rozhodnu, jestli tě stáhnou dolů, nebo tě osvobodím.“

Kurt si vychutnal poezii jeho prohlášení. Nepřišlo mu namístě komentovat je jinak než uctivým přikývnutím a ohlédnutím zpátky k moři. Vlny stále narůstaly, bouře se blížila. Moana už je dnes nenechá hrát si ve vlnách.

Jeho snění přerušil výkřik odkudsi z pláže. „Kurt Austin,“ zavolal čísi hlas.

V tom oslovení byl jakýsi oficiální podtón, ostrý a zřetelný. Na pláži s takovou lokální atmosférou působil ten zvuk velmi nemístně.

Kurt zvedl zrak a spatřil, že se k němu od silnice blíží jakýsi muž. Měl na sobě černé kalhoty, společenské boty a bílou košili zapnutou až ke krku. Měl úzká ramena i boky, ale stál vzpřímeně jako pravítko a pohyboval se s jasnou cílevědomostí. Přicházel od bílého SUV zaparkovaného nahoře na silnici.

„Kurte?“ zopakoval muž, když se přiblížil.

Ike se k němu naklonil. „Na tvém místě bych dělal, že tu nejsem,“ zašeptal. „Mně připadá jako fízl.“

„Kéž bych měl takové štěstí,“ povzdechl si Kurt. Vládního úředníka poznal na první pohled, a tohohle navíc dobře znal. „Rudi Gunn,“ prohlásil a natáhl ruku k druhému nejvýše postavenému muži v NUMA. „Nevěděl jsem, že jsi na ostrově. Vzal bych tě s sebou surfovat.“

„Jsem tu teprve pár hodin,“ odvětil Rudi a potřásl Kurtovi rukou, „ale vzhledem k tomu, co jsem právě viděl, považuji všechna budoucí pozvání za součást plánu, jak se mě zbavit a dostat se na moje místo.“

„A hrabat se celé dny v papírech? Ne, díky. Co tu vlastně děláš?“

„Snažil jsem se tě najít,“ vysvětlil Rudi. „Musel jsem ti poslat aspoň deset zpráv.“

„Telefony a surfování nejdou moc dohromady,“ zazubil se Kurt. „Co se děje tak naléhavého?“

„Kdo říká, že jde o něco naléhavého?“

Kurt ho obdařil skeptickým pohledem.

„Tak dobře,“ připustil Rudi. „Asi je to naléhavé – jinak by mě sem za tebou neposlali – ale sám nevím, o co jde. Já jsem jen rád, že si sluha v hotelu vzpomněl, že sis vzal surf a vyrazil tímhle směrem.“

„Ten chlapec se právě připravil o spropitné,“ poznamenal Kurt.

„Bude mu stačit to, co jsem mu dal já,“ odvětil Rudi. „Věř mi.“

Kurt věděl, že je čas jít. Otočil se na surfaře, kterého vytáhl z moře. Mladý muž už se usmíval; ukázal Kurtovi znamení shaka – sevřenou pěst s nataženým palcem a malíčkem.

Kurt mu gesto vrátil a obrátil se na Ikea. „Moře není jediná nepředvídatelná věc. Zdá se, že budu mít nějakou práci.“

Natáhl si přes ramena černé tričko a popadl batoh, který si s sebou přinesl. Cestou k čekajícímu SUV se zeptal na to, co bylo evidentní: „Takže co pro mě máš? Teď už jsme sami.“

Gunn zavrtěl hlavou. „Nic víc, než co už víš,“ odpověděl. „Vím jen, že hrajeme o čas.“

Kurt měl podezření, že Rudi ví něco víc, byl však stejně málomluvný jako většina lidí z NUMA. Být ve West Pointu první ze třídy s sebou zřejmě neslo tento druh sebekázně. „Nepředpokládám, že mám čas se osprchovat a převléknout?“

Gunn zavrtěl hlavou. „Nepředpokládej.“

3

RUDI JEL NA LETIŠTĚ UPOLU, MALÉ ZAŘÍZENÍ NA NEJSEVERNĚJŠÍM VÝBĚŽKU ostrova. Na dráze už na ně čekal blyštivý tyrkysový Gulfstream s nastartovanými motory. Byl to letoun NUMA, v němž Kurt poznal model s prodlouženým doletem.

Letadlo se pohnulo, sotva se Kurt a Rudi posadili. O pár okamžiků později už uháněli po ranveji. Po dlouhém rozjezdu se Gulfstream vyhoupl k obloze a stočil se na východ.

Cestou vzhůru se Kurt díval z okénka. V dálce viděl temná mračna tropické tlakové níže, která posílala ke břehům mohutné vlny. V duchu jí poslal tiché poděkování a obrátil pozornost zpátky k Rudimu.

Ze všech lidí v NUMA se Rudi nejvíc blížil hádance. Bylo mu hodně přes čtyřicet let, ale neztratil nic z divokosti a preciznosti, kterými byl proslulý. Byl prchlivý, ale nemluvný, dokázal být veselý a vtipný, ale nikdy se nepřestával mít na pozoru. Jeho mysl pracovala stále na plné obrátky. I teď, kdy tiše seděl a uvažoval o tom, co měli brzy probírat – ať to bylo cokoliv –, Kurt cítil, že Rudi v duchu plánuje, koordinuje a přeskupuje. Byl to logistický génius s talentem na uspořádávání věcí tím nejefektivnějším způsobem.

Kurt ho nechal být. Uplynulo dvacet minut, než promluvil. „Myslíš, že půjde v dohledné době kolem letuška? Malý drink by mi přišel vhod.“

„Dobře víš, že v letadlech NUMA už je alkohol zakázaný,“ odvětil Rudi.

Kurt se uchechtl. *Všechno podle pravidel, jako vždycky.* „Myslel jsem na láhev vody nebo pěkně vychlazenou Colu.“

„Ehm,“ odkašlal si Rudy. „Promiň. Posluž si.“ Ukázal na chladničku.

Kurt si rozeplnul pás a došel k malé chladničce. Otevřel ji a vytáhl dvě láhve Coca Coly až zezadu, kde byly nejlépe vychlazené. Byly skleněné, ne plastové, a všiml si drobného písma na etiketě. Byly psané španělsky, z čehož plynulo, že letadlo doplňovalo zásoby někde na jih od hranic. Kurt obrátil láhev v ruce, našel adresu plnírny, přikývl a zavřel ledničku.

Vrátil se na sedadlo, otevřel obě lahve a jednu posunul k Rudimu. „Je čas si promluvit,“ rozhodl. „Podle toho dlouhého rozjezdu a pomalého stoupání soudím, že táhneme velkou spoustu paliva. Podle kurzu jsem si docela jistý, že neletíme na Oahu ani do Los Angels; a podle toho, jak máš pomačkanou košili, hádám, že v letadle sedíš pěkně dlouho. Jen abys mě našel a odvezl zpátky, řekl bych. Takže kam letíme? Někam do Jižní Ameriky?“

Zatímco Kurt mluvil, Rudi si pomalu naléval Coca Colu do sklenice. „Jižní Amerika?“ zopakoval. „To si myslíš?“

„Jo.“

„To je docela velká oblast,“ zazubil se Rudi. „Možná by ses mohl obtěžovat být trochu konkrétnější.“

Kurt si notnou chvíli odkašlával a mružel, jako by intenzivně přemýšlel, přestože už přesně věděl, co odpoví. „Ekvádor.“

Gunn zvedl obočí.

„Guayaquil,“ dodal Kurt, „abych byl ještě přesnější.“

Gunn byl evidentně v šoku. „S veškerou úctou k velkému Johnnymu Carsonovi, kam se na tebe hrabe Carnac.“

„Přeháníš,“ uculil se Kurt a ukázal na láhve Coca Coly. „Byly naplněné v Quitu. Ale to je pevninské město. Největší přístav v Ekvádoru je v Guayaquilu. A my většinou pracujeme u moře.“

„Hmm,“ přikývl Gunn. „Nevím, jestli to na mě má, nebo nemá dělat dojem.“

Vedle Gunnova křesla se rozezvonil červený telefon. Zvedl sluchátko a chvíli naslouchal. „Jsme připraveni,“ řekl. „Informujte je.“

„Jestli nepodáváš hlášení ty, tak kdo?“

„Jeden kolega z Národní bezpečnostní agentury.“

„Takže teď pracuju pro NSA?“ zeptal se Kurt. Už jednou byl k takové spolupráci přizván.

„Nejen ty,“ odpověděl Gunn. „Ale každá loď a člověk z NUMA v okruhu pěti tisíc mil.“

Teď bylo na Kurtovi, aby zvedl obočí. Tohle mohlo mít jen jediný důvod. „Něco se ztratilo.“

Gunn to nepotvrdil ani nepopřel. „Ať ti to vysvětlí sami.“

Plochá obrazovka na stěně letadla se probrala k životu. Zobrazovala dva muže u stolu v jakési zasedačce. První byl důstojník letectva s několika stužkami na modrém saku. Druhý měl na sobě košili a vázanku.

Jako první promluvil muž s kravatou. „Dobré odpoledne,“ pozdravil. „Jmenuji se Steve Gowdy. Jsem ředitel ExAt projektů v Národní bezpečnostní agentuře.“

„ExAt?“ opáčil Kurt.

„Mimoatmosférických,“ vysvětlil Gowdy. „Jde v podstatě o všechno, k čemu dochází nad stratosférou. Včetně našich projektů satelitních a manévrovacích strojů.“

Kurt přikývl na znamení, že rozumí, a Gowdy se naklonil ke kameře jako televizní reportér ve večerních zprávách. „Než začnu, musíte pochopit, že tento projekt je nanejvýš důležitý a klasifikovaný stupněm nejprísnějšího utajení.“

Takové řeči už Kurt slyšel. „V NSA máte jen málo věcí, které nejsou. Ale chápu.“

Gunn se usmál, ale Gowdy nevypadal, že by ho to pobavilo.

„Na poslední chvíli jsme ztratili kontrolu nad svým projektem,“ pokračoval Gowdy. „Šlo o experimentální letoun, který se navracel po dráze nad Jižním Pacifikem.“

O vesmírných operacích NSA Kurt něco věděl. „X-37,“ odkázal na dobře známý letoun NSA, který byl vypuštěn na raketě a vrátil se na zemi klouzavým letem podobně jako raketoplán.

„Ne,“ zavrtěl hlavou Gowdy. „Tento stroj se jmenuje *Nighthawk*. Jeho oficiální označení zní VXA-01. Je první svého druhu. X-37B byl v jistém smyslu

prototyp, zkušební prostor používaný k rozvoji určitých technologií. Nový letoun je dvakrát větší než X-37 a daleko schopnější.“

„Jsem ohromen,“ pronesl Kurt. „Nikdy jsem o něm neslyšel. Ani slůvko.“

„Dělali jsme, co bylo v našich silách, abychom ho utajili,“ připustil Gowdy. „Tím, že jsme vypustili X-37 za poněkud záhadných okolností, se nám podařilo zaujmout pozornost veřejnosti a dát jí něco, co může řešit. Mezitím jsme sestrojili *Nighthawk* a měli ho tři roky v kosmu. Bohužel během návratu se vychýlil z kurzu a přestal odpovídat na příkazy.“

„Takže... máme strach, že nám Klingoni ukradnou warp technologii?“ zeptal se Kurt.

Gowdy chvíli mlčel s kamennou tváří, než odpověděl. „Warp pohon v něm sice není,“ pronesl Gowdy beze stopy humoru, „ale *Nighthawk* jen nejvyspělejší letoun, jaký kdy kdo vyvinul. Byl postaven z materiálů a technologií, které předčí všechno, co používají evropské, čínské či ruské vesmírné agentury, o dvě generace. Je to revoluční letadlo. Říkám *letadlo*, protože vypadá jako letoun, ale nenechte se mýlit: je to kosmická loď, schopná manévrování na oběžné dráze, autonomního jednání a plnění misí, o kterých se raketoplánům ani nezdá. A přestože nemá *warp pohon*, disponuje revolučním *systémem iontového pohonu*, který lze použít na cestování mezi Zemí a Měsícem a který dokáže zkrátit dobu cesty na Mars na polovinu.“

Kurt přikývl. „A vy chcete, abychom ho našli.“

„Budete součástí týmu odpovídajícího za konkrétní sektor v zóně pátrání. Nedaleko od vás budou pracovat námořní jednotky z Pearlu a San Diega.“

Zatímco Gowdy hovořil, Rudi Gunn odemkl kufřík, vytáhl z něj složku a podal ji Kurtovi.

Kurt hranou ruky prolomil připevněnou pečeti. Ve složce našel informace o *Nighthawku*: údaje o trajektorii, časovou posloupnost a mapu.

„Jak vidíte,“ pokračoval Gowdy, „ztratili jsme ho v půli cesty mezi Francouzskou Polynésií a jihoamerickým pobřežím. Podle poslední telemetrie, rychlosti a nadmořské výšky letu si myslíme, že se zřítil někde na východ od souostroví Galapágy.“

Kurt si prohlížel satelitní fotografii křížovanou červenými linkami. Čáry vyjadřovaly rozšiřující se kužel pravděpodobnosti, který začínal nedaleko východně od Galapág. Do strany se ve tvaru písmene V protahoval a rozšiřoval

směrem k Ekvádoru a Peru. Jednalo se o vypočítanou pravděpodobnost, že se *Nighthawk* zřítil v každé konkrétní sekci.

„Nemá nouzový maják?“ zeptal se Kurt s pohledem stále upřeným na mapu.

„Má,“ odpověděl Gowdy, „ale nemáme od něj žádný signál.“

„Takže budeme hledat trosky,“ usoudil Kurt.

„Ne,“ odvětil Gowdy pevně. Kurt zvedl zrak.

„Máme důvod se domnívat, že *Nighthawk* přistál neporušený,“ prohlásil Gowdy.

Gowdy mu vysvětlil automatický přistávací systém, a že jakmile byl přenos z Vandenbergovy základny přerušen, řízení letu měly přebrat interní procesory. Nejméně třikrát přitom použil výraz *důvěrný*, ale ani jednou neuvedl důvod, proč by automatický přistávací systém měl fungovat, když tolik ostatních systémů na palubě selhalo.

Kurt se tím nezabýval. „Jaké zdroje máme pro ten úkol k dispozici?“

V tuto chvíli se konverzace chopil Gunn. „Všechno, co nám jen padne do ruky,“ odpověděl. „NUMA má v oblasti tři plavidla. Jedno se blíží od chilského pobřeží a dvě připlouvají Panamským průplavem z Mexického zálivu.“

U Kurta přistál další list papíru. Stál na něm seznam různých lodí.

„Paul a Gamay Troutovi už jsou na *Catalině*,“ jmenoval Gunn dva z nejdůvěryhodnějších členů oddělení zvláštních projektů NUMA. „Právě provádějí jednu ekologickou studii nedaleko chilského pobřeží. Budou v dosahu za nějakých patnáct hodin.“

„To máme kliku,“ poznamenal Kurt.

Rudi přikývl. „*Jonestown* a *Condor* přijedou průplavem a dorazí o nějakých šestatřicet hodin později.“

„Šestatřicet hodin mi připadá jako trochu přehnaně optimistický odhad,“ zapochyboval Kurt s pohledem na relativních polohách lodí. „Je to skoro třicet hodin plavby a v průplavu to touhle roční dobou vypadá jako na dálnici v dopravní špičce. Lodě tam mohou čekat třeba i dva dny.“

„Dostanou přednostní propustku,“ vysvětlil Rudi. „NUMA před pár lety zabránila zničení průplavu, takže tam máme VIP status, kdykoli se objvíme.“

„Aha,“ přikývl Kurt. Vzpomněl si, že o té operaci slyšel vyprávět přímo Dirka Pitta. Fakt, že zmaření plánů na zničení se tehdy zúčastnil osobně sám ředitel NUMA, jim všem neslo ovoce doteď.

Do debaty se vložil Gowdy. „NUMA dostane na starost jižní a východní pátrací oblasti. Za tři dny dorazí ze San Diega záchranná flotila 131. záchranné eskadry námořnictva prohledat západní polovinu cílové zóny. Západní okraj oblasti pátrání zajistí další plavidla z Tichomořské flotily.“

Kurt si prohlížel seznam plavidel. Kromě dvou pomocných lodí ze San Diega to byly samé válečné lodě. Torpédoborce a fregaty. „K čemu taková palebná síla?“

„Nezáměrný důsledek logistiky,“ prohlásil Gowdy. „Tahle část Pacifiku je odevšad hrozně daleko. Čtyři a půl tisíce mil od Pearlů. Dva tisíce devět set mil od San Diega. Tohle byly nejbližší a nejrychlejší lodě vybavené pro pátrání po podvodních cílech. Následují je další záchranné lodě, ale nedokážou s nimi držet krok a zůstávají pozadu. Kromě toho nad zónou pátrání křížují letouny P-3 Orion a P-8A, shazují sonarové bóje a další autonomní jednotky, které budou v pátrání pomáhat.“

Mělo to určitou logiku, ale také to vyvolávalo dojem paniky. „To je pořádná flotila,“ podotkl Kurt. „Jste si jistí, že je to nejlepší způsob, jak to provést?“

„Jak to myslíte?“

Kurt zaklapl složku a zaklonil se v sedadle. „Musím předpokládat, že to celé chcete udržet v tajnosti. Tucet amerických lodí a hejno letadel kolem Galapág by mohly být trochu podezřelé. Želvy by mohlo napadnout, že chystáte invazi.“

Gowdy na obrazovce uznale přikývl.

Kurta napadl jeden návrh. „Vždycky můžeme přijít s historkou, že NUMA provádí ekologickou studii. Dejte to do tisku a nikdo nebude moc přemýšlet o tom, že se po oblasti pohybuje pár výzkumných plavidel navíc. Jakmile budou na místech, můžeme rozmístit jejich helikoptéry a průzkumné lodě a pátrat, co hrdlo ráčí. Aniž bychom k sobě přilákali pozornost.“

„To není vůbec špatný nápad,“ odpověděl Gowdy. „Až na to, že si myslíme, že už o nás ví čínská a ruská zpravodajská služba. Do několika hodin od zmizení *Nighthawku* jsme zaznamenali změny kursu několika plavidel patřících každé zemi. Sledujeme je. Předpokládám, že uhodnete, kam mají namířeno.“

„Galapágy,“ konstatoval Kurt.

„Přesně tak,“ potvrdil Gowdy. „Přímo do srdce naší zóny pátrání.“

Z toho koukaly další komplikace. „Myslíte, že do toho budou zasahovat?“

Gowdy pokrčil rameny. „Už dávno se nesnažím předvídat, co udělají naši čínští a ruští přátelé. Moje práce je jim v tom zabránit. Ale po těch zmatcích na Ukrajině a všech těch problémech v Jihočínském moři už by mě nepřekvapilo vůbec nic. Až pochopíte, jak strašně touží po tom, co máme, dojdete ke stejnému závěru. Podle našich studií za námi Rusové v technologiích zaostávají o mnohem víc než jedno kolo. Číňané jsou na tom trochu lépe, protože mají celou armádu inženýrů a víc špiónů, než si dovedete představit, ale stále jim chybí vynalézavost a proti našim nejnovějším návrhům jsou nejspíš pozadu nejmíň o deset let. Přičtete k tomu fakt, že obě země raději dohánějí náskok zlodějnou, než aby přišly s něčím vlastním, a dovedete si představit, jak si na to brousí zuby.“

Tomu Kurt rozuměl docela dobře. Špehování a kradení bylo vždycky nedílnou součástí ruských i čínských výzkumných snah. „Asi není bez důvodu, že ruský raketoplán *Buran* vypadá přesně jako ten, který jsme vymysleli my. A proč je jejich bombardér *Blackjack* prakticky k nerozeznání od B-1.“

„Ano, to máte pravdu,“ potvrdil Gowdy. „V jistém smyslu je za to nemůžeme vinit. Na jejich místě bych udělal totéž. Ale my nejsme na jejich místě, a sáhnout na tenhle letoun se jim nesmí za žádných okolností dovolit.“

„Co když ho najdou jako první?“ nadhodil Kurt, který nechápal, jestli Gowdy opravdu hovoří o otevřené válce.

„Za žádných okolností,“ zopakoval muž.

Jeho slova byla chladná a rozhodná a Gowdy je pronesl bez mrknutí oka, v Kurtově mysli však vyvolávala další otázku.

„Tak proč to prostě neodpálíte?“ zeptal se Kurt, odkládaje složku stranou.

„Proč nedohlédnete, aby nenašli víc než fragment trupu?“

Gowdy vypadal ohromeně.

„Předpokládám, že to má nějaký autodestrukční mechanismus?“ pokračoval Kurt. „Tak proč ho neroztrhat na kusy a tomuhle všemu nezabránit?“

„Zkoušeli jsme to,“ zachraptěl Gowdy. „Příkaz k autodestrukci selhal. Revize telemetrických dat ukazuje na kompletní ztrátu komunikace těsně před vydáním příkazu.“

„Takže hra o centimetry,“ dodal Rudi Gunn. „Nebo o zlomky vteřiny.“
Gowdy přikývl.

Kurt se vrátil zpátky k úkolu. „Kolik lodí sem posílají Číňané a Rusové?“

„Napočítali jsme devět ruských lodí, včetně několika válečných. Dvanáct čínských lodí. Všechny vojenské. Včetně zbrusu nové letadlové lodi.“

„Takže třicet lodí ze tří států,“ shrnul Kurt. „A všechny zoufale pátrají po tomtěz v poměrně omezeném prostoru. Co by se přitom mohlo pokazit?“

„Naprosto cokoliv,“ zavrčel Gowdy. „Tohle je souboj s časem. Riziko roste každým dnem, kdy letoun pohřešujeme.“

Něco na Gowdyho tónu bylo Kurtovi podezřelé, stejně jako zaryté mlčení důstojníka letectva, který dosud neřekl ani slovo.

„My jsme nejbliž,“ vskočil do debaty Gunn. „NUMA bude na scéně několik dnů před ostatními. Vsadím se s vámi o láhev tequilly Don Julio, že NUMA objeví *Nighthawk* dřív než námořnictvo i ruská nebo čínská flotila.“

Gowdy znovu uznale přikývl. „Máte u mě láhev Dona Julia a k tomu krabici kubánských doutníků, jestli ho dokážete najít dřív než naši sokové.“

Kurt zároveň poslouchal a uvažoval. S pouhými třemi plavidly, z nichž dvě tu nebudou dřív než den po jeho příjezdu, byly šance na úspěch nevalné. Ale Kurt přece strávil celý život vymýšlením, jak naklonit šance na svou stranu. Jak se tak díval do mapy, vytanul mu na mysli nápad, jak svou příležitost zlepšit a ještě k tomu ušetřit pěknou herdu ruské i čínské flotile.

Pohlédl na obrazovku s roštěáckým úsměvem. „V tom případě by měl někdo zavolat Fidelovi a poprosit ho, ať začne sbírat nejlepší tabákové listy na ostrově. Protože jestli tu *Nighthawk* je, já vám ho najdu. A dokážu to dřív, než se na obzoru objeví cizí vlajky.“

Gowdy ho obdařil bezvýrazným pohledem. Zřejmě si říkal, že Kurtova slova nejsou nic jiného než prázdné chvástání. Jenže Kurt měl v rukávu eso. Eso – a slona.

4

PEKING, ČÍNA

KONSTANTIN DAVIDOV SEDĚL NA ZADNÍM SEDADLE SEDANU AMERICKÉ výroby, který popojížděl ucpanou čínskou dálnicí kaňonem kancelářských mrakodrapů postavených z brazilské oceli, korejského skla a cementu dovezeného z Austrálie.

Po chodnících proudily davy lidí. Celé armády se jich hromadily na každé křižovatce jako soupeřící bataliony. S naskočením zeleného světla se vrhali proti sobě, ale mísili se a proplétali mezi sebou a míjeli se bez incidentů, zatímco proudili na své stovky různých destinací.

Pouliční prodavači a obchůdky je po stovkách zásobovali potravinami dovezenými z venkova. Stavební inženýři se prokopávali silnicemi, aby pohřbili nová potrubí, která budou ukájet neustále rostoucí poptávku města po vodě a zemním plynu, zatímco vzduch dusivě zaplňoval smog z výfukových potrubí a uhelných elektráren, halící výhled na polední slunce.

„Jak můžete tohle vydržet?“ zamumlal si Davidov pro sebe.

Číňan usazený vedle něj ho zaslechl a zatvářil se patřičně uraženě. Li Jing byl styčný důstojník Lidové osvobozené armády, kapitán v hráškově zelené uniformě se zlatými hvězdami na ramenních výložkách a mozaikou barevných

stuh nad náprsní kapsou. „To je globalismus,“ poznamenal Jing. „Motor pohánějící čínskou ekonomiku.“

Na Davidovově tváři se usadil výraz znechucení. Co se týkalo jeho, *globalismus* a provázání světových ekonomik nebylo nic než vznikající katastrofa, nemoc, která zvolna infikovala buňky kolektivního těla světa. *Všechno, všude, pořád*. Aspoň jejich motto tak znělo. On osobně prahнул po uplynulých dobách prostoty.

Čínský důstojník pokračoval: „Čína se za jedinou generaci proměnila ze zapadákov v globální elektrárnu. Jsme velmi hrdí na to, co jsme vybudovali.“

„Pýcha předchází pád,“ podotkl Davidov.

Jeho hostitel mu nerozuměl. A proč by měl? Proč by to mělo Jinga trápit? Bylo mu dvacet osm let. Byl kapitánem armády národa na vzestupu. Stejně jako jeho země byl Jing v této životní fázi smělý a neomalený, nezlomený desetiletími práce, která nemusela nikam vést.

„Aspoň jdeme kupředu,“ pokračoval Jing. „Zdá se, že Rusko se poslední dobou jenom vrací nazpátek.“

S tím Davidov nemohl polemizovat. Před čtyřiceti lety přijel do Číny se skupinou sovětských představitelů. Našli tam ulice bez automobilů, jen hrstku funkčních telefonů a ani jedno slušné místo, kde by se dalo přespat – dokonce i na moskevské poměry, a ty byly v té době dost neutěšené.

Tehdy Číňané nakupovali ruské MiGy a hlídkové čluny za vypůjčené rubly. Tehdy ještě ruská ropa, uhlí a finanční pomoc znamenaly pro Maovo poustevnické království záchranné lano, ale teď... Teď si i ubohý nižší důstojník mohl vyskakovat na ruského emisara.

Sedan zastavil před moderní hranatou budovou. Stěny měla z šedého cementu, přerušované pouze úzkými vertikálními pruhy skla. Její design byl dramatický; vyvolával představu středověkého hradu, včetně úzkých štěrbin pro lučištníky.

K autu přistoupil voják v bílých rukavičkách a otevřel jim dveře. Stál v pozoru, zatímco Jing vystoupil z auta následovaný Davidovem.

„Tudy,“ vyzval ho Jing.

„Cestu znám,“ ohradil se Davidov. „Zůstaňte u auta.“

„Pardon?“

„Věřte mi. Nebude to trvat dlouho,“ ujistil ho Davidov. „Můžete nechat nastartovaný motor,“ podíval se nahoru k nebi. „Přispějete tak ke svému drahocennému globalismu.“

Minutu nato už byl v budově a jeho boty nezaměnitelně cvakaly po uhlažené žulové podlaze budovy ministerstva. Uvedli ho do konferenční místnosti. Muž, s nímž se přišel setkat, už na něj čekal.

„Tady můžeme klidně mluvit,“ prohlásil generál Čang z čínského ministerstva státní bezpečnosti.

„Děkuji za ujištění,“ pronesl Davidov. Byl si poměrně jist, že jsou všude kolem štěnice. Nezáleželo na tom. Neměl v úmyslu odhalit nic, co by generál Čang už nevěděl.

„Doslechli jsme se o americké kosmické lodi,“ oznámil. „Je to potvrzené.“

„A?“ otevřel Čang vzrušeně oči. „Co se stalo? Dostali ho Američani zpátky pod kontrolu?“

„Pokoušeli se,“ odpověděl Davidov. „Ale náš přenos byl blíž a silnější než ten jejich. Přebili jsme jejich příkazy. Bohužel se dá jen těžko říct, co se stalo potom.“

„Těžko říct?“ zkrřížil Čang paže na prsou. „Doletěl *Nighthawk* do Kalifornie, nebo ne?“

Davidov reagoval nepatrným úsměvem. „Odpověď znáte stejně dobře jako já, Čangu: ten letoun domů nedoletěl. Ale našemu týmu se zatím nepodařilo vystopovat jeho konečnou polohu.“

Muži stáli a mlčeli. Na jedné straně vysoký štíhlý Rus, na druhé jeho menší podsaditější hostitel.

Davidov byl starý jezdec, jehož předkové brázdili na hřbetech koní zmrzlou tundru. Měl dlouhé, pružné končetiny a dával přednost rychlosti a utajení před hromadnou silou – byl duší i srdcem kavalérista.

Čang byl menší a zavalitější. Jeho svalnatá konstituce, tlustý krk a mohutné ruce vyvolávaly dojem parního stroje, který dokáže bourat zdi. Buldoka, který se pohybuje s grácií tanku, pomalu, ale neúprosně, a drtí přitom na prach všechno, co mu stojí v cestě.

Žádný z nich nebyl nadřizen ani podřizen druhému, ale lišili se od sebe jako dva jasné protiklady, které se nemohou dlouho mísit, aniž by vybuchly. Vytvářelo to kolem nich atmosféru napětí.

„Čekáte ode mě, že tomu budu věřit?“ prohodil Čang s dobře nacvičeným břítem v hlase.

Davidov se posadil. „Ani ne. Ale je to pravda. Na trase jeho letu jste měli lodě. Špionážní traulery v oblasti. Víte stejně dobře jako já, že *Nighthawk* je neviditelný pro radary.“

„Nějaká data mít musíte,“ prohlásil Čang ve snaze vydolovat z Rusa alespoň něco. „Nějaký náznak, jak to dopadlo.“

Davidov pokrčil rameny. „Snad. Ale jestli je v tom ještě něco jiného, v Moskvě mi to jaksi zapomněli sdělit.“

„Tak proč jste přišel?“

„Informovat vás, že naše partnerství je u konce.“

Tentokrát vypadal Čang opravdu překvapeně. Jedna nula pro hbitost kavalérie.

„Mise nevyšla,“ pokračoval Davidov. „Všechny naše snahy přišly vniveč. Proto jsem byl vyslán, abych oficiálně ukončil náš společný podnik.“

„Jistě se nemusíme rozcházet tak rychle,“ namítl Čang. „Můžeme si ještě promluvit. Uhladit hrany. Třeba nad večeří.“

„To by bylo jistě příjemné,“ souhlasil Davidov. „Až na to, že zatímco si tu povídáme, vaše záchranné lodě se řítí plnou rychlostí na možné místo pádu.“

„Netuším, o čem to mluvíte,“ odpověděl Čang.

„Pak vám navrhuji, abyste kontaktoval náčelníka štábu svého námořnictva.“

Čangův postoj strnul. „Snad máte pravdu. Zdá se, že poslední *záchvat* naší týmové práce už se poněkud přežil.“

„Bylo to odsouzené k zániku od samého začátku,“ utrousil Davidov. „Takhle aspoň nemáme žádnou kořist, o kterou bychom se museli přetahovat.“

Čang přešel do čela stolu a shrnul štůsek papírů do složky. Vlastně ho to potěšilo. Jeho muži, osvobození od ruských okovů, se mohou okamžitě pustit do práce, aniž by se museli skrývat ve stínu ruského medvěda. „Takže teď každá země za sebe,“ prohlásil. „Předpokládám, že vaše lodě budou vrak také hledat?“

„Samozřejmě.“

„Stejně jako ty naše,“ přikývl Čang. „Můžu jen doufat, že nedojde k žádnému konfliktu.“

„Žádný neočekávám,“ oznámil Davidov, vstal a narovnal se do své plné výšky. „Než vaše flotila dorazí do jihoamerických vod, *Nighthawk* už bude na cestě do Moskvy, pěkně ovázaný velkou červenou mašlí.“

Čang se jeho chvástání ušklíbl a stiskl na konferenčním stole tlačítko interkomu. Přivolal asistentku. „Soudruh Davidov bude potřebovat letenku zpátky do Moskvy,“ pronesl. „China Air, a dohlédněte, aby letěl první třídou.“

Davidov ho obdařil děkovnou úklonou a vykročil ke dveřím. Oba věděli, že necestuje do Moskvy.

5

ÚSTŘEDÍ NUMA, WASHINGTON, D.C.

HIRAM YAEGER PROCHÁZEL KLIMATIZOVANÝ POČÍTAČOVÝ PROSTOR V JEDE-
nátém patře budovy NUMA a dělal svou obvyklou kontrolu před odchodem
domů. Postupoval každý večer stejně a cítil se přitom jako kapitán, který
kontroluje svou loď, ale ve skutečnosti to byl jen zvyk zrozený z dob počátků
výpočetní techniky, kdy věci zdaleka nebyly tak spolehlivé jako dnes.

Když tehdy začínal, musel Yaeger stále znovu kontrolovat a nařizovat
obrovské cívky s páskami a vlastnoručně dohlížet na všechny spoje. Když
v začátcích hledali štěnice a blechy, myslel se tím opravdový hmyz, který
měl nepříjemný zvyk vyhledávat teplá tmavá místa, nechávat se omračovat
na křehkých elektrických mikroobvodech a způsobovat tak vyhoření mikro-
čipů.

O pár let později tu byly sálové počítače a pevně zapojená spojení. A dnešní
počítače už dělaly všechno samy, komunikovaly spolu navzájem přes wifi,
kontrolovaly a porovnávaly vlastní výkon s předem nastavenými parametry.
Takže Yaeger prakticky nemusel dělat osobně nic než dohlížet, aby systém
někdo nevytáhl ze zásuvky.

I tak ho kontroloval.

Spokojený, že je všechno v pořádku, se vydal k vnější kanceláři. „Dobrou noc, Max,“ pozdravil počítač.

„*Já noc a den nerozlišuji,*“ odpověděl mu počítač. „*Na rozdíl od tebe totiž pracuji čtyřicet hodin denně.*“

Jak Max, tak i ostatní počítače v nejmodernějším IT centru NUMA navrhl a zkonstruoval sám Hiram. Mnoho let předtím, než začal mluvit Siri, naučil Yaeger Max rozpoznávání řeči a dalším interaktivním schopnostem. Proč jí ale dával smysl pro humor, tím si někdy nebyl jistý.

„Nikdo nemá rád počítače s drzou pusou,“ odpověděl Hiram, hodil si přes ramena lehkou bundu a porovnal si brýle s drátěnými obroučkami.

„*Já nemám pusu,*“ poučila ho Max. „*Ale tvou radu si zapamatuju. Mimo chodem, ve vnější kanceláři máš návštěvu. Mé senzory mi říkají, že Priya Kashmirová právě použila svůj odznak ke vstupu.*“

„Díky, Max. Uvidíme se zítra.“

Hiram pokračoval k venkovní kanceláři. Zazubil se nad tím, že se s Max rozloučil způsobem, který Max nedokázala ani opravit, ani nijak vtipně rozvinout. Jedno malé vítězství pro lidskou rasu.

Prošel dveřmi a uviděl, jak na něj čeká postava na invalidním vozíku.

Priya Kashmirová byla Yaegerova nová asistentka. Narodila se v jižní Indii, vyrostla v Londýně a vystudovala na Massachusettském technologickém institutu – který dokončila jako nejlepší ze třídy. Priya se právě chystala přidat k jednomu terénnímu týmu NUMA, když po srážce tří automobilů zůstala ochrnutá od pasu dolů.

NUMA navzdory zraněním zachovala její pracovní smlouvu, zaplatila jí léčbu a dala jí na výběr z několika možností pracovních míst, včetně práce v terénu, pokud bude chtít, s tím, že vždycky najdou nějaké řešení, aby to fungovalo.

Ale ona se už stihla rozhodnout pro jinou dráhu a požádala agenturu, zda by nemohla využít jejich dovedností v počítačovém oddělení.

„Ahoj,“ pozdravila vesele. „Jakpak se dnes večer máš, pane Yaegere?“

Její přízvuk byl směsice Británie s Indií, okořeněná špetkou bostonského yankeeského akcentu.

„Prosím, neříkej mi tak,“ odvětil Hiram. „Cítím se pak hrozně starý.“

„Protože pan Yaeger byl tvůj otec?“

„Děda,“ odpověděl.

Zasmála se, odhrnula si z tváře pramen mahagonových vlasů a podala mu lístek s poznámkou. „Tohle právě přišlo.“

Hiram si vzal lístek. Byl popsaný plynulým krasopisem, za který by se nemusel stydět ani zdatný kaligrafik. „Tvoje poznámky patří do muzea umění.“

„Měla jsem chvíli volna, když jsem čekala na výtah,“ odpověděla.

Hiram si přečetl vzkaz. Sdělení bylo mnohem jednodušší než písmo, kterým bylo napsané. Bylo od Kurta Austina.

„Potřebuju, abys poslal Dumba do vzduchu,“ četl Hiram nahlas. „Použij ty obří uši a najdi mi, kde to šplouchlo. A potřebuju to rychle. Jinak budeš stát Rudiho Gunna láhev Dona Julia a krabici ručně balených kubánských doutníků.“

Na Hiramově tváři se usadil zmatený výraz. „Zajímavé.“

Priya s ním musela souhlasit. „Vůbec jsem to nechápala, když to na mě Kurt vychrlil,“ přitakala. „A upřímně to nechápu doteď. Ale Kurt trval na tom, že budeš vědět, o čem je řeč. Myslím, že je to něco jako tajný kód.“

Hiram si povzdychl, svlékl si bundu a přehodil ji přes opěradlo židle. „Něco takového. V „kurtštině“ to znamená: Můžeš zůstat vzhůru celou noc a udělat do rána zázrak?“

„Fakt? A co znamená ten Dumbo? Není to ten létající slon z Disneyovek?“

„Dynamické podvodní monitorovací pásmo, *Dynamic Underwater Monitoring Band*,“ vysvětlil Hiram. „O jsme přidali jen pro zábavu. Je to série vysoce citlivých podvodních naslouchacích stanovišť, kterou NUMA rozmístila po celém Pacifiku. Máme několik stovek větších stanic a pět tisíc uvázaných bójí. Poslouchají seizmickou aktivitu.“

„P-vlny a S-vlny,“ pochopila Priya.

Hiram přikývl. „Díky DUMBO dokážeme detekovat velké zemětřesení a určit jeho přesnou polohu mnohem dříve než existující monitorovací síť vln tsunami, ale taky můžeme sledovat i nejnepatrnější tektonické pohyby. Hluboká zemětřesení, která by neprobudila ani lehkého spáče podřimujícího vedle kredence s porcelánem. Dozvíme se tak mnohem víc o hlubokozemské geologii. Dokonce dokážeme předpovědět, kdy přijde velké zemětřesení, podle převahy nebo absence drobných otřesů.“

Priya přikývla, ale dál vypadala trochu zmateně. „Ale co to má společného s touhle misí, a proč chce, abys poslal DUMBO do vzduchu?“

„To s létáním je čirá kurtovina,“ vysvětlil Hiram. „Myslí si, že je vtipný. Varuju tě: *Nesměj se jeho vtipům*. Jen ho to povzbudí a už od něj nebudeš mít nikdy pokoj. Ale hlavní myšlenka je prvotřídní, jako obvykle.“

Hiram začal Priye vysvětlovat případ pohřešovaného *Nighthawku* a rychlou námořní akci kolem jeho hledání. Nakonec plynule navázal na projekt DUMBO. „Kurt chce, abychom si poslechli nahrávky. Chce zjistit, jestli seizmické senzory nezachytily nějaké známky toho pádu. Kdyby ano, mohli bychom triangulací zjistit lokalitu a ušetřit všem velkou spoustu času a námahy s prohledáváním Jižního Pacifiku.“

Priya se usmála a v očích jako by se jí rozsvítilo. „To je geniální,“ přikývla. „Jestli to bude fungovat. Ale opravdu jsou seizmické detektory tak citlivé?“

Hiram zaváhal. „Síť je daleko citlivější, než jsme si na začátku mysleli. Brzy po jejím zavedení jsme zjistili, že zaznamenává i další zvuky z oceánu. Hlubinné dolování u Tchaj-wanu, výbuchy torpéd a děl ve vojenských testovacích prostorech po celém Pacifiku, dokonce poslední zoufalé steny potápějících se lodí. Když jdou ke dnu, často se lámou, a to doprovázejí drobné exploze, když praskne trup a uvolní se uzavřený vzduch. Za prvních šest měsíců provozu se nám podařilo určit přesnou polohu devíti pohřešovaných lodí. Ale *Nighthawk* je mnohem menší než běžná námořní loď.“

„Ale je to lepší než nic,“ usmála se Priya.

„Přesně tak,“ přisvědčil. „Jen bych nečekal, že to bude snadné, zvláště vzhledem k danému časovému rámci.“

Pojela s vozíkem dopředu. „Jak můžu pomoci já?“

„V první řadě musíme stáhnout všechna nahraná data,“ vypočítával Hiram. „Pak je musíme opatřit křížovými odkazy a pustit se do zdoluhavé, mravenčí práce odfiltrování hluků pozadí, magmatické a seizmické aktivity, kterou mají senzory v první řadě zaznamenávat, a všeho ostatního, co nepochází z prohledávané oblasti. Potom musíme najít a odstranit zvuky lodí, biologické zdroje rušení jako velrybí písně a hejna tuňáků a aspoň stovku dalších irrelevantních forem podvodních vibrací.“

V kanceláři se rozsvítilo, kávovar v rohu se automaticky spustil a začal vařit kávu.

„Přesněji řečeno tím myslí, že tohle všechno musím udělat já,“ oznámila Max přes reproduktory. „Zdá se, že dnešní noc budeme pracovat všichni.“

Priya se usmála. „Přísahala bych, že se jí po tobě někdy stýská,“ poznamenala.

Hiram postřehl v počítačovém hlasu náznak veselí, o němž by přísahal, že ho nikdy neprogramoval. „Zase posloucháš, co nemáš, Max. Další z tvých zlozvyků.“

„Vše jen ve jménu efektivity,“ odpověděla Max. „Seizmická data zpřístupněna, zahajuji stahování. A prosím vyříd' Kurtovi, že strojně balené doutníky jsou každým coulem rovnocenné – ne-li lepší – než ručně balené lidské výrobky.“

Priya se rozesmála. „Ty už jsi zase kouřila, Max? Dobře víš, jak je to nezdravé.“

„Ne,“ odvětila Max. „Jen konstatuji ověřitelná fakta.“

Hiram se uculil. „Jsi odbornice na většinu věcí, Max, ale doutníky a pití přenecháme Kurtovi.“

„Souhlasím,“ prohlásila Max. „Zahajuji audio analýzu.“

Hiram se vydal ke kávovaru a nalil dva šálky kávy. Až Max dochroustá základní práci, budou muset s Priyou rozhodnout, které frekvence nechají v nahrávkách zachovat. Do té doby neměli příliš co dělat.

„Smetanu a cukr?“ zeptal se Priyi.

„Dvě kostky, prosím. A děkuju.“

Hiram vhodil do tmavé tekutiny kostku cukru. Zlehka šplouchla do šálku a nevydala přitom téměř žádný zvuk. Jak tak odhadoval, *Nighthawk* vklouznvší do oceánu byl na tom podobně, až na to, že připomínal spíš kostku cukru hozenou do olympijského plaveckého bazénu. Šance, že ho zaslechnou, i přes celou síť senzorů, neodhadoval na víc než deset ku jedné.

Vhodil do šálku druhou kostku, zamíchal kávu a díval se, jak se malý cukrový kvádr rozpouští a mizí. Aspoň že tohle jim *Nighthawk* udělat nemůže.

6

GUAYAQUIL, EKVÁDOR

PO PŘISTÁNÍ V EKVÁDORU SE KURT UBYTOVAL V HOTELU, DOPŘÁL SI RYCHLOU sprchu a převlékl se. Osvěžený si venku chytil taxíka a nasměroval ho k přístavnímu skladišti na okraji rušného guayaquilského přístavu.

Prošel bezpečnostní kontrolou, vstoupil do prostorné budovy a rychle našel cestu k sekci, kterou si zabrala NUMA. Mezi věžemi nakupených přepravních kontejnerů tam našel celý regál tvrdých potápěčských skafandrů, hromady sonarových emitorů připomínajících torpéda, dvojici malých podvodních robotů a několik těžných konstrukcí opatřených kamerami a reflektory.

A uprostřed té sbírky, jako šílený vědec mezi svými výplody, se skvěl Joe Zavala.

Joe byl o pár palců menší než Kurt, měl tmavé, krátce zastřižené vlasy, vysoké lícní kosti a hluboké hnědé oči, které působily jednou měkce a rozjímavě, jindy nelítostně. Joe svíral v ruce kontrolní seznam a mezi nabitými regály s vybavením se pohyboval s ladností noční kočky. Nespustil zrak od desek v roce, a přesto nikdy nenašlápl křivě ani se nepraštil do hlavy o převislá ramena, trčící ploutve nebo mosazné lodní vrtule, které ho obklopovaly.

Joe byl po léta Kurtovým nejbližším přítelem v NUMA. Byl amatérský boxer, nejdružnější člen Oddělení zvláštních projektů a zapřísáhlý starý mládenec. Kromě toho byl mechanický génius a postavil několik nejvyspělejších ponorek v NUMA.

„Vypadáš jako to příslovečné děcko v hračkářství,“ upozornil Kurt Joea na svou přítomnost.

„Příслови mluví o *cukrárně*, amigo.“

„Tak jsem si ho trochu přizpůsobil,“ odpověděl Kurt. „Tak se mi zdá, že Rudi to vzal opravdu od podlahy. Kde všechny ty věci schrastil? Kromě těch skafandrů žádnou z těch věcí nepoznávám.“

„Ani bys neměl,“ odpověděl Joe. „Ponorky patří jedné firmě na ropný průzkum. Sonarové bóje zahodilo ekvádorské námořnictvo – nemám potuchy, jestli vůbec fungují – a kamerové konstrukce jsou od jedné filmařské společnosti, která produkovala film *Megalodon versus krakatice*.“

„Tomu říkám klasika,“ ocenil Kurt.

„Taky jsem slyšel,“ odvětil Joe.

Kurt zvážněl. „Rudi mi řekl, že najal skupinu rybářských lodí, aby doplnily flotilu. Předpokládám, že tohle vybavení je pro ně?“

Joe přikývl. „Mám dvanáct hodin na to, abych všechno připravil a poslal je na vodu. Aspoň že k nám letí naši lidi, aby řídili systémy, jakmile budou na palubě; jinak bych to ještě musel všechny učit.“

„Čím víc lodí máme ve vodě, tím rychleji pokryjeme oblast pátrání,“ uvažoval Kurt. „Ale na tuhle práci budeme potřebovat víc než jen rybářskou flotilu.“

Joe odškrtl poslední položku ze seznamu a odložil desky. „Co tím chceš říct?“

„Kolik toho víš o projektu DUMBO?“

„Velké uši v moři,“ odpověděl Joe. „Ty myslíš, že uslyšíte, jak *Nighthawk* spadl?“

„Řekli mi, že ty senzory uslyší spadnout špendlík,“ tvrdil Kurt. „V tomhle případě špendlík za padesát miliard dolarů, který dopadl rovnou z vesmíru.“

„To zní jako další špatný film,“ prohlásil Joe.

Kurt se zasmál. „Já to vidím tak, že jestli *Nighthawk* spadl do vody z pořádné výšky, mohli bychom ho slyšet. I kdyby doplachtil k vodě a pak se

potopil, jsou v něm úseky, které by tím tlakem implodovaly. Centrální jádro kolem úložného prostoru, palivové články a řídicí jednotka byly postavené tak, aby vydržely tisíc atmosfér. Mělo to něco společného s výletem na Venuši. Ale byly tu i další dutiny, které mohly prasknout. Duté prostory v křídlech a ocasu. Podběhy kolem podvozku.“

„Dobrý postřeh,“ zhodnotil Joe. „A k tomu si přidej, že části tepelného štítu musely krátce před dopadem dosáhnout pěti set a víc stupňů. Mohlo by být slyšet syčení a kavitace, když tyhle povrchy přišly do styku s vodou.“

„To mě nenapadlo,“ uznal Kurt. „To bude asi důvod, proč máš stavění a opravování věcí na starost ty.“

„Takže kdo poslouchá ty pásky?“

„Hiram a Max. Řekl jsem mu, ať tě osloví, kdyby potřeboval nějaké další informace.“

„Ať mě osloví?“ podivil se Joe. „Proč mě? Co budeš dělat ty?“

„Já se musím sejít s jedním specialistou z NSA, který pojede pěkně s námi.“

„Fakticky s náma pojede garde?“ opáčil Joe.

„Vypadá to tak.“

Joe se znovu chopil odložených desek. „No, to nás zřejmě zpomalí minimálně o polovinu. Jak se ten chlap jmenuje?“

„Emily Townsendová,“ odpověděl Kurt.

Joe zvedl obočí. „To je divné jméno pro chlapa. Vsadím se, že si z něj za to v dětství utahovali.“

Kurt se zasmál. „Podle profilu, který mi dali, bych řekl, že *paní* Townsendová se moc škádlit nenechá. V NSA se jí přezdívá *Hurikán Emma*.“

„Víš, co to znamená,“ pokýval Joe. „Buď se s ní zasekneme, protože jsme problémoví, anebo se s ní zasekneme, protože je problémová ona a námořnictvo ji na svých lodích nechtělo.“

„Má životopis, za který by v NASA vraždili,“ poučil ho Kurt. „Hned po škole práce v Rockwellu, kde navrhovala pohonné systémy. Tři roky u Laboratoře tryskového pohonu, pak nejmíň pět let u NSA. Rozhodně je to odbornice ve svém oboru.“

„Odbornice,“ zopakoval Joe sarkasticky. „Hmm, pak upravuji svůj odhad na devadesátiprocentní zpomalení.“

Kurt se podíval na hodinky. „Udělám, co budu moci, abych ji okouz-
lil a udělal z ní spojence místo překážky. S trochou štěstí, a dobrého vína,
dopadne všechno dobře. Věř mi.“

„Zdá se, že máš výbornou náladu,“ podotkl Joe. „Nic tě tak nerozparádí
jako pořádná výzva.“

„Zvlášť když všechnu tvrdou práci udělá někdo jiný,“ přikývl Kurt. „A já
dostanu za úkol okouzlit atraktivní dámu.“

„Tak to ti přeju hodně štěstí,“ pronesl Joe a obrátil se zpátky ke svému
seznamu vybavení. „Ale dej si pozor. Jsou ledovce, které ani ty neroztavíš.“

* * *

KURT OPUSTIL SKLADIŠTĚ A PROŠEL BEZPEČNOSTNÍ BRÁNOU, ANIŽ BY TUŠIL,
že ho někdo pozoruje. Usazení vysoko v kabině jednoho z obřích mobilních
jeřábů, které v přístavu stěhovaly přepravní kontejnery, ho sledovali dva muži.
Jeden měl v ruce dalekohled.

Spustil ho a odhalil tak tmavé oči a nic víc. Ústa a nos mu zakrývala maska
s respirátorem, taková, jakou používají sportovci při tréninku ve znečištěném
ovzduší. Když promluvil, tlumila jeho hlas. „Kdy přijeli?“

„Do šesti hodin od zmizení *Nighthawku*,“ odpověděl muž vedle něj. „Už
dávají dohromady vybavení a najímají lodě, které jim budou pomáhat s hle-
dáním.“

Maskovaný muž sledoval aktivitu pod sebou, jako když si šachový velmi-
str prohlíží šachovnici. I přes filtrovaný vzduch, který je chránil, bylo slyšet
z jeho plic lehké hvízdání. „Američané zareagovali rychleji, než jsem čekal.“

„Ale chtěl jsi je tu,“ opáčil druhý muž, „nebo ne?“

„Samozřejmě, ale nepřinese nám nic dobrého, když zjistí příliš mnoho
moc brzy.“

„Můžeme je zpomalit,“ navrhl druhý muž. „Poškodit jim část vybavení,
zastražit námořníky, aby si museli hledat nové lodě.“

Maskovaný muž se nad tím zamyslel a potom zavrtěl hlavou. „Takové zdr-
žení nepotřebujeme. Vlastně si myslím, že našim plánům poslouží lépe, když
je postrčíme, než abychom je zdržovali. Jsi ještě v kontaktu s Číňany?“

„Ano.“

„Upozorni je na přítomnost těch Američanů a naznač, že vědí něco důležitého. Vypíchni, kolik s sebou mají vybavení. O zbytek se postará představitel čínských agentů.“

„A co když je Číňani zabijí? Co pak?“

„Americká vláda pošle náhrady a závod začne nanovo.“

7

EMMA TOWNSENDOVÁ SEDĚLA V ÚTULNÉ KÓJI VE VÝKLENKU EL CARACOL, čtyřhvězdičkové restaurace, kterou navrhl Kurt Austin jako místo setkání.

Navzdory tomu, co říkal Joe, na ní bylo jen málo, co by naznačovalo chlad. Naopak, první dojem, který její vzhled vyvolával, byla vřelost. Kaštanově hnědé vlasy jí spadaly na ramena a pableskovaly v tlumeném osvětlení měděným odstínem. Oči měla mírné, oříškové barvy se zelenými skvrnkami, rty plné a pleť opálenou tak akorát, aby vynikla hrstka pih, díky nimž vypadala mladší než na svých třicet tři let.

Přišla do restaurace dříve, a když čekala na Kurta, už si stihla si užít svůj poctivý podíl dlouhých a vytrvalých pohledů. Všimla si jich, ale nevěnovala jim pozornost. Nebylo to o nic horší než ve Washingtonu.

Restaurace sama byla architektonická lahůdka. Spojovala několik různých stylů, podobně jako jídelní lístek; její klientelu tvořila směsice módních bohémských návštěvníků, turistů na první pohled a uhlazených ekvádorských párů. Snad za to mohla její poloha ve svazích Las Peñas, čtyři sta let staré části Guayaquilu, jejíž pestře pomalované domy se proměnily v umělecké galerie, restaurace a vinotéky

Za teplých večerů se tu houfovali jak turisté, tak místní lidé. Procházeli se po bulvárech a galeriích a užívali si krásné výhledy na město a pobřeží.

Se soumrakem se objevila světla Malecónu, obnovené pobřežní promenády na místě někdejšího historického mola Simóna Bolívara.

Emma si objednala jen sklenici vody, čekala na Kurta a pročítala si jeho životopis, který dostala od NSA na telefon.

Hned první pohled odhalil, že Austin je muž činu. On a jeho pravá ruka Joe Zavala tvořili prominentní postavy v celé sérii prvotřídních misí. Odvrátili spolu několik mezinárodních katastrof, včetně nedávných událostí v Egyptě, kde zabránili bývalým členům Mubarakova režimu v uchvácení subsaharského akviferu a nastolení samovlády nad celou severní Afrikou.

Z dalšího textu vyplývalo, že navzdory úspěchům dokázali jak Austin, tak Zavala pěkně naštvat velkou spoustu pohlavárů. Zdálo se, že měli potíže s autoritou, hierarchií velení a prováděním věcí podle předpisů. To snad vysvětlovalo jeho pozici u NUMA, pomyslela si. NUMA vždycky ráda střelila od boku, hned od prvního dne, kdy ji James Sandecker založil. Lidem jako Kurt se tam dařilo, zatímco jiné agentury je spoutávaly a držely u ledu.

To není špatné, pomyslela si. I ona dávala přednost výsledkům před protokoly. Vlastně dávala přednost výsledkům před čímkoliv, včetně osobních vztahů, spojenectví a pravidel. Za jejích časů u Národní bezpečnostní agentury to z ní dělalo tak trochu vyvrhele. Postupovala po hierarchii velení stejně rychle, jak rychle si dělala nepřátele. Dobře znala svou pověst. Jen málokdo v agentuře s ní chtěl pracovat. Ovládal je strach, báli se selhání. Báli se riskovat. Podle jejího názoru to snižovalo jejich efektivitu. Z čehož plynulo, že práce s člověkem jako Austin pro ni bude mnohem příjemnější.

Pokud s jeho pomocí nalezne *Nighthawk*, bude nedotknutelná. Bude si moct diktovat svou budoucí pozici a pravděpodobně se stane nejmladší ředitelkou oddělení v dějinách agentury. A když selže... no dobrá, vždyť situace byla od začátku proti ní. A vždycky to může hodit na NUMA.

Zaznamenala Kurta, jakmile vstoupil do restaurace a krátce promluvil s číšníkem. Pokračoval přímo k jejímu stolu. Vypadal vyšší a pohlednější než na fotografiích. Ne že by se jeho rysy nějak lišily; byly snad jen o něco utrápenější a ošlehanější, jako obálka knihy, která je trochu potrhaná a ohmataná.

Odložila telefon a představila se. „Emily Townsendová. Můžete mi říkat Emmo. Ráda vás poznávám,“ řekla. „Konečně.“

Austin se posadil. „Promiňte, že jsem vás nechal čekat,“ omluvil se. „Kontroloval jsem průběh příprav.“

„Kolik máme vybavení?“ zeptala se.

„Měl jsem na mysli kuchyni,“ pravil. „Ujišťoval jsem se, že šéfkuchař splní moje nároky.“

Zazubil se vlastnímu vtipu a Emma si uvědomila, že jeho sebejistota jí připadá jako velice atraktivní vlastnost. Vlastnost, které lze v případě potřeby využít k manipulaci. Pokračovali v nezávazné konverzaci až do příchodu číšníka.

„Máte chuť na něco speciálního?“ zeptal se, zatímco si pročetl vinný lístek.

„Překvapte mě.“

Zavřel lístek. „Dáme si Opus 1 ročník 2007.“

„Vynikající volba,“ ocenil číšník a odešel pro vybrané víno.

„Tak mimořádná láhev vína hned první večer,“ poznamenala Emma. „Patří do vašich cestovních výloh, nebo do mých?“

„Tentokrát platím já,“ odpověděl Kurt. „Vaše výlohy necháme na ty větší věci.“

Nedokázala odolat a usmála se jeho klidné bezstarostnosti. Musela si připomenout, proč tu vlastně je. Než řekla cokoliv dalšího, vytáhla z kabelky malé zařízení. Bylo dlouhé několik palců a mělo tvar trojúhelníku. Položila ho na stůl. Na stisknutí tlačítka začalo vydávat slyšitelný statický sykot.

„Aktivní hlukové rušení,“ vysvětlila a posunula zařízení na okraji stolu. „Poslouchá, co říkáme, a deformuje naše slova rušivými frekvencemi, když vycházejí z téhle útulné malé kóje. Kdyby se nás někdo snažil poslouchat nebo nahrávat, nezachytí nic než zkreslenou statiku.“

„A co štěnice na stole nebo pod ním?“ zeptal se.

„Už jsem to zkontrolovala. Věřte mi, můžeme klidně mluvit.“

Vypadal, že ho přesvědčila jen napůl, a podle toho, o čem se bavili během večere, možná ještě méně.

Všimla si, že se neustále rozhlíží, sleduje každého v restauraci, a zvláště čínskou dvojici, která dorazila krátce po nich a nyní seděla přesně na opačné straně podniku. Pokaždé když zabloudila k něčemu konkrétnímu, změnil téma na něco nevinného. V jednu chvíli, když už si chtěla téma vynutit, k ní natáhl vidličku a nabídl jí sousto ze svého předkrmu.